

Mühendislik Fakültesi 40. Yıl Etkinliği İlk Mezunlar Buluşması

Etkinlik Kitabı
15 Kasım 2016

**SÜLEYMAN
DEMİREL
ÜNİVERSİTESİ**

MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ

**40. YIL
ETKİNLİĞİ
İLK MEZUNLAR
BULUŞMASI**

SÜLEYMAN DEMİREL ÜNİVERSİTESİ
Kurumsal İletişim Araştırma
ve Uygulama Merkezi
(KİMER 2017)

Kıtabın adı

Mühendislik Fakültesi
40. Yıl Etkinliği
İlk Mezunlar Buluşması

Editör

Prof. Dr. Selçuk Çömlekçi

Redaksiyon

Uzman Müge Sucu Polat

Fotoğraf

Soner Arık
Orhan Yalçın

Tasarım & Uygulama

Durmuş Ali Gürtoklu

Baskı

Adım Matbaacılık
Fevzi Çakmak Mahallesi Yeni Matbaacılar
Sitesi Dergi Caddesi 4. Blok No :18
KARATAY / KONYA
Telefon: 0 (332) 342 01 95

ISBN: 978-605-9454-13-1

Kasım 2017

40. YIL ETKİNLİĞİ
15 KASIM 2016

MÜHENDİSLİK
FAKÜLTESİ
**40. YIL ETKİNLİĞİ
İLK MEZUNLAR
BULUŞMASI**

ÖNSÖZ

Prof. Dr. Serdal Terzi

Mühendislik Fakültesi Dekanı

Eğitim hele de üniversite eğitimi dünyaya açılan bir penceredir. Bu pencereler sayesinde yerelden tüm dünyaya uzanan bir düşünme çabası başlar. Kuşkusuz her eğitim kurumu düşüncelerle dünyamızı zenginleştirirken, aslında bir emeğin ürünü ile şekillenir, gelişir. Bugün hızla büyüyen ve adını Türkiye'nin ötesine taşıyan bir Süleyman Demirel Üniversitesi varsa bu sürecinin kıvılcımı Süleyman Demirel Üniversitesi Mühendislik Fakültesi ile başlar.

Süleyman Demirel Üniversitesi Mühendislik Fakültesi 21 Şubat 1976 tarihinde "Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi" adıyla kurulmuş, 1976-1977 eğitim-öğretim yılında İnşaat ve Makina Mühendisliği Bölümleri ile eğitim ve öğretimine başlamıştır. 1980'lerin hemen başında verilen ilk mezunlar bugün 200.000 kişiye yaklaşan SDÜ ailesinin ilk evlatları olarak tarihe geçmişlerdir.

Akademi 20 Temmuz 1982 tarihinde Antalya'daki Akdeniz Üniversitesi'ne bağlanarak, "Isparta Mühendislik Fakültesi" adını almıştır. 11 Temmuz 1992 tarih kurulan Süleyman Demirel Üniversitesi'ne bağlanarak, Mühendislik-Mimarlık Fakültesi adıyla eğitim-öğretim faaliyetlerine devam etmiştir. 8 Mart 2012 Bakanlar Kurulu kararı ile Mühendislik Mimarlık Fakültesi kapatılmış Mühendislik Fakültesi ve Mimarlık Fakültesi olarak yeniden kurulmuştur.

1976'dan 2016 yılına kadar yüzlerce hoca, binlerce öğrencinin yuvası olan Mühendislik Fakültesi 40 yılını kurumsal hafızasında özet olarak da olsa taze tutmak için "40.yıl" etkinliği 15 Kasım 2016 Salı günü Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilmiştir.

Toplantıya 1976 yılındaki ilk öğrencilerin önemli bir kısmı ile o yıllarda görev yapan öğretim elemanları, belediye başkanlarımız, iş

adamlarımız ve önceki rektörlerimizden ulaşılabildiklerimiz ve müsait olanlar katılmıştır.

Daha önce Dekan olarak görev yapan yedi hocamızın beşi toplantıya katılmış ve kendilerinin yanında ayrıca fakültemizde 20 yılın üzerinde hizmet vermiş akademik ve idari personelimize de teşekkür plaketi taktim edilmiştir. Toplantı akşamında ise tüm katılımcılar ile birlikte sanatçımız Coşkun Sabah eşliğinde yemek düzenlenmiştir.

Bu süreçte mezunlarımız ile ilgili bir veritabanı bulunmaması ve düzenli olarak iletişim kurulmamasının sıkıntısını yaşadık. Bundan hem ders çıkardık hem de aynı nedenle hatalar yaptık. Öncelikle toplantımıza bir şekilde çağıramadığımız mezun ve emektar personelimizden özür dileriz.

Elinizde bulunan bu doküman hem toplantıda yaşananları hatırlatacak hem de bizden sonra benzer toplantıları yapacaklara yardımcı olacaktır. Kitabı incelediğinizde de göreceğiniz gibi, konuşmaları neredeyse doğrudan kitaba yansıttık. Böylece yazıları okuyanların, sanki o gün toplantıdaymış gibi hissetmelerini sağlamayı düşündük. Ayrıca, o gün açtığımız anı kitabına yazılanlar ile katılamayıp bize e-mail gönderenlerin yazdıklarına yer verilmiştir. Son olarak da hem o gün çekilen hem de eski mezunlarımızın bizimle paylaştığı resimler eklenmiştir.

Bu kitabı hem toplantımıza katılan ve katılamayan ilk mezunlarımız ile emekli ve çalışan personelimize göndereceğiz hem de Fakülte ve Üniversite arşivinde saklayacağız. Dijital kopyasını ise Fakülte internet sayfasında paylaşacağız. Süreçte adını sayamayacağım kadar çok çalışma arkadaşım ve öğrencimiz katkıda bulundu. Kendilerine ayrı ayrı teşekkür ederim.

MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ 40. YIL ETKİNLİĞİ İLK MEZUNLAR BULUŞMASI

Okutman Neşe Okur (Sunuş): Değerli konuklar, 1976 yılında kurulmuş ve o yıllarda Isparta'da yükseköğrenim veren birkaç istisna kurumdan olan Isparta Mühendislik Fakültesi bu yıl 40.yaşını kutluyor.

Üniversitemizin kuruluşunda Isparta Meslek Yüksek Okulu ile birlikte çekirdek görevi üstlenen Mühendislik Fakültemizin bu gururlu gününde burada olduğunuz ve değerli vakitlerinizi bize ayırdığınız için çok teşekkür ediyor, hoş geldiniz diyoruz. Değerli konuklar, törenimizin bu ilk dakikalarında konuşmalara geçmeden önce Büyük Önder Atatürk'ün, bu aziz vatan için canlarını feda etmiş şehitlerimizin ve okulumuzun 40 yıllık yolculuğunda akademik veya idari görevler üstlenmiş olup da hayata veda etmiş mensuplarımızın manevi huzurlarında saygı duruşunda bulunacağımız ardından İstiklal Marşı'mızı hep birlikte

söyleyeceğiz.

Saygı değer konuklar, programda kısa bir müzik dinletisi yer alıyor. Üniversitemiz Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü Oda Orkestrası'nın değerli elemanlarını alkışlarınızla sahneye davet ediyoruz.

Değerli konuklar şimdi üniversitemiz vizyon filmini hep birlikte izliyoruz.

Değeri konuklar bu yıl 40. yaşını kutlayan Mühendislik Fakültesi 70'li yıllardan bu yana yeni gelişmeler yaşadı, yeni bölümler, yeni insanlar kazandı, yeni başarı öyküleri yazdırdı. Ülkemizin dört bir yanından okulumuza gelen gençlerimizi hayata hazırladı. Isparta'nın ve Türkiye'nin

insan kaynaklarına çeşitli meslek alanlarında binlerce nitelikli mezun kazandırdı. Törenimizin bu bölümünde açılış konuşmaları yer alacak. Önce ev sahibi sıfatıyla bizleri burada ağırlayan Mühendislik Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Sayın Serdal Terzi'nin konuşmalarını dinleyeceğiz. Kendilerini sahneye davet ediyoruz.

Prof. Dr. Serdal Terzi: Sayın Rektörüm, Sayın Belediye Başkanım, değerli katılımcılar öncelikle herkese hoş geldiniz demek istiyorum. Ben aslında birkaç sayfalık konuşma metni hazırlamıştım gelirken ama sonra düşündüm sizlere o yılları anlatma şansım yok. Çünkü ben daha doğmamıştım. O yüzden sizlerden dinlemeye geldik aslında biz hikâyeleri. Bir özürle başlayalım sizleri bu kadar geç

ağırladığımız için özür dileriz öncelikle ve evinize hoş geldiniz demek istiyorum. Mühendislik Fakültesi üniversitenin nüvesini oluşturuyor. Süleyman Demirel Üniversitesi'ni ilk meydana getiren Meslek Yüksek Okulu ile beraber nüvelerden biri. Çok başarılı mezunlar verdi yıllarca. Sizler ilk mezunlarsınız. Aramızda ilk mezunlar var öncelikle onlara hitap etmek istiyorum. Kusura bakmayın. Sonrasında birçok değerli hocamız idari personelimize katkıda bulundu. Onları da burada ağırlı-

yoruz bugün. Kimisi emekli olmuştu kimisi halen görevine devam ediyor. Bugün 3 ana tamamımız var. Bir tanesi ilk mezunlarımızı burada ağırlıyoruz. Onlarla birlikte oluyoruz. Onlara küçük bir hediyemiz olacak. Onların anılarını dinleyeceğiz. İkinci tema da 25 yılın üzerinde hizmet vermiş akademik idari personelimizle bir arada olacağız ve benim anlatamadığım kısmı anlatmaları için de bir söyleşi programımız var. Orada da değerli katılımcılar, eski hocalarımız değerli hocalarımız o yıllarda yaşadıklarını anlatacaklar. Onlardan dinleyeceğiz. Yani kişilerden kaynağından bilgiyi öğreneceğiz. Biliyorsunuz tekrar etmeme gerek yok. Süleyman Demirel Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi sıfatıyla 76 yılında kurulduğunda birçok insan katkı verdi. Emek verdi her şeyden önce. Değerli Ispartalıları başta ismini taşımaktan onur duyduğumuz rahmetli Süleyman Demirel olmak üzere rahmetli Şevket Demirel Isparta Yükseköğrenim Vakfı ve birçok ismini anamayacağımız Ispartalı gerek şehir dışından gelen hocaları otogardan alıp kendi evinde ağırlayıp sonra derse gönderen gerekse kendi arazisini üniversiteye bağışlayan birçok insanın burada emeği var. Öncelikle onları yâd etmek istiyoruz. Üniversiteyi değerli kılan kurumları yücelten değerlerden bir tanesi emek ikincisi de vefa. Bu tarz aktivitelerle emek vermiş bu insanları yâd etmek anmak onları ağırlamak vefa göstergesi. Vefa sözlükte geçmişe saygı olarak tanımlanıyor ve bizler de bugün Süleyman Demirel Üniversitesi'nin geldiği noktada hepimiz gururluysak bu geçmişte bu emeği veren insanlar sayesinde. Onlara da vefa göstermek zorundayız. Bu aktivede onun bir parçası olarak kabul edilsin lütfen. Son olarak da kurumları yücelten son bileşim son öge bizler bu aktiviteyi yaparken fark ettik ki burada biraz eksikimiz var. Yani ilk mezunlarımıza hatta kendi emekli olmuş personelimize ulaşırken zorlandık. O

Şunu unutmayalım: Bizim kurumsallaşmayla ilgili çok büyük hatalarımız var ve bunu çok geç de olsa bir şekilde düzeltmemiz gerekiyor. Kurumlar, kişiler üzerinden değil gelenekler üzerinden devam etmeli. Bunu aslında biliyoruz ama işte bazı şeyleri çok zamanında yapamıyoruz toplum olarak. Bunu çok hızlı bir şekilde yapmamız gerekiyor. Çünkü Mühendislik Fakültesi bizim için çok değerli. Hani bugün üniversite şehir bütünleşmesini konuşuyoruz. Isparta üniversite şehri. Bunun temel nedenlerinden birisi 76'da kurulmuş olan bu akademi. Yani Isparta üniversiteye çok önce alıştı. Üniversiteyi biliyor. Bir fakültenin o yıllarda ilde kurulmuş olması o kadar değerli ki 70'li yıllarda o yüzden hani biz 2010'lara geldik.

yüzden bu kültürü de oturtmamız bu irtibatı da koparmamamız gerekiyor. Kurumsal İletişim Merkezi olsun mezunlarla şu anda iletişim kuran Kariyer Merkezi olsun bize çok yardımcı olduklar. Onlara da ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Tekrar evinize hoş geldiniz diyor saygılar sunuyorum.

Okutman Neşe Okur (Sunuş):

Değerli konuklar üniversitemiz Rektörü Prof. Dr. Sayın İlker Hüseyin Çarıkçı Mühendislik Fakültemizin hem Isparta hem SDÜ tarihinde önemli bir misyon taşıdığını bilen böyle olduğu için de Mühendislik Fakültemizi önemseyen bir yönetici olmuştur. Protokol konuşmalarının bu bölümünde bu onurlu günü bizimle paylaşan SDÜ Rektörü Prof. Dr. İlker Hüseyin Çarıkçı bizlere hitap edecekler kendilerini mikrofona davet ediyoruz.

Rektör Prof. Dr. İlker Hüseyin

Çarıkçı: Sayın başkanım, ikinci rektörümüz M. Lütfü Çakmakçı hocam, eski YÖK yürütme kurulumuz üyesi Durmuş Günay hocam, başta sizler olmak üzere diğer katılımcılara, akademisyen arkadaşlarımıza, ağabeylerimize, mezunlarımıza ben de üniversitemiz rektörü olarak hoş geldiniz diyorum. Bizi çok onurlandırdınız, burada sizi görmek bizim için büyük bir şereftir. Ben iki sayfalık bir konuşma hazırlamadım. Ben de dinlemeye geldim açıkçası. Yani ben okul kurulduğunda dünyadaydım aslında. O kadar küçük değilim hatta hatırladım ben. 1988'de üniversite sınavına akademide girdim. İlk defa bir üniversite binasının içine girmek orada ağabeyleri görmek çok heyecan vericiydi. Küçüklüğüm burada bazıları çok iyi tanıdığım ağabeylerimizi izleyerek geçti. Üniversite yıllarını biliyorum bazı mezunlarımızın. O yüzden benim açımdan da çok heyecan verici

bir şey özellikle burada rektör olarak konuşmak daha da heyecanlandırıyor. Ama şunu unutmayalım; doğru kurumsallaşmayla ilgili çok büyük hatalarımız var ve bunu çok geç de olsa bir şekilde düzeltmemiz gerekiyor. Kurumlar kişiler üzerinden değil gelenekler üzerinden devam etmeli. Bunu aslında biliyoruz ama işte bazı şeyleri çok zamanında yapamıyoruz toplum olarak. Bunu çok hızlı bir şekilde yapmamız gerekiyor. Çünkü Mühendislik Fakültesi bizim için çok değerli. Hani bugün üniversite şehir bütünleşmesini konuşuyoruz. Isparta üniversite şehri. Bunun temel nedenlerinden birisi 76'da kurulmuş olan bu akademi. Yani Isparta üniversiteye çok önce alıştı. Üniversiteyi biliyor. Bir fakültenin o yıllarda bir ilde kurulmuş olması o kadar değerliydi ki 70'li yıllarda biz 2010'lara geldik. 2000'li yıllara geldiğimizde bu entegrasyonu sağlamada Mühendislik Fakültesinin çok önemli bir rolü olduğunu zaten biliyorduk. İkinci bir nokta okulun en büyük fakültelerinden biri nüfus açısından da öğrenci açısından da akademik kadrosu açısından da en büyük fakültelerinden biri. Hani bunu ben öylesine laf olsun diye söylemiyorum. Ankara'da bazı görüşmelere katılıyorum. Bu görüşmelerde özellikle Isparta'da Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yetişmiş Mühendislik Fakültesi öğrencilerinin kalitesinden bahsediliyor. Buna ben eminim. Ben biliyorum. Duyuyorum. Kendi gözümle de gördüm. Biz de inanalım lütfen. Biz çok iyi mühendis yetiştiren bir okuluz. Daha da iyi mühendis yetiştirebiliriz diye düşünüyoruz. O yüzden zaten nicelik olarak belli bir olgunluğa erişmiş artık dünyada bakarsan daha yeni bir üniversiteyiz dünya ölçeğinde ama Türkiye ölçeğinde eski üniversitelerden biri artık yavaş yavaş sayılabiliriz. Bu açıdan nicel olarak gelişmesi büyük ölçüde tamamlamış Mühendislik Fakültesinde, öyle aslında ama nitel olarak yapması gereken daha çok şey olan

bir üniversiteyiz bir fakülteyiz diye düşünüyorum. Bu anlamda da bazı adımları atmaya devam ediyoruz. Geçmiş dönemlerde tabi bu fakültenin bu kadar kaliteli eğitim vermesinin temel nedeni Serdal Hocamın da bahsettiği geleneği, kültürü, 1976'dan bu yana bu okula hizmet eden herkes aslında bu işin çok önemli bir parçası; bugünlerde de en azından bunu hızlandırmak amacıyla ben Mühendislik Fakültemizin akreditasyon çalışmalarını daha yakından takip ediyorum. Bu noktada da Türkiye'deki bir çok Mühendislik Fakültesinden daha iyi, daha önde hareket ettiğini biliyorum; bu anlamda akademisyen arkadaşlarımın katkıları olmadan zaten yapamazlardı bunu, birkaç noktaya da değinmemiz gerekiyor. Bu sene hocam da belki bahsedecekti ama Nanoteknoloji ve Malzeme Mühendisliği Bölümünün kuruluş iznini YÖK'ten almış idik, inşallah bir aksilik olmazsa kadro açma çalışmasını yılbaşından önce tamamlayıp gelecek sene en azından bu bölüme de öğrenci almayı sağlayacağız. Yer bilimi ile ilgili sorunlarında farkındayız. Türkiye çapında bazı sorunlarımız var onlarla da ilgilenmeye çalışıyoruz. Ama bunun dışında ben Rektör olarak bir taahhütte bulunmayı bir görev addediyorum kendime, nitel gelişmeyi sağlayıcı her türlü şeyin her türlü çabanın rektörlük arkasında olacak. Bu anlamda lafı çok uzatmadan, katılımları için herkese çok teşekkür ediyorum, sağolun varolun.

Okutman Neşe Okur (Sunuş): Değerli konuklar şimdi de üniversitemize her zaman destektekilerini gösteren Belediye Başkanı Sayın Yüksek Mimar Yusuf Ziya Günaydın bize hitap edecekler, kendilerini mikrofona davet ediyorum.

**Belediye Başkanı
Yusuf Ziya Günaydın:**

Çok değerli Rektörüm, beraber çalıştığım

eski rektörüm ve değerli hocalarım, ben belki bu konuşmamda sizlere en eski olarak kendimi biraz anlatmak istiyorum. Üniversitemizle hatıralarımdan. Belki de salonun en eskisi ben olabilirim şuanda bunu anlatmak istiyorum. Yıl 1978 akademide yapı tasarımı hocalığı yapıyorum. Genç bir mimar olarak henüz mimarlık yaşımda iken yani iki yaşında bir mimarım. Ve ben hoca olarak bu ders için davet edildim. Ve bu dersi vermeye çalıştım. O günlerde İhsan Koz hocamız rektördü. İhsan Koz hoca integralin babası olan kitapları olan bir matematik profesörüydü. Bir müddet onunla

çalıştık sonra İhsan Koz hocamızdan sonra da Profesör Doktor Ali Keçeli bey vardı bilmiyorum artık malumatım yok, sağlarsa sağlık sıhhat versin rahmetli oldularsa İhsan hocamız rahmet etmiştir. Allah rahmet eylesin diyorum, bu bölümün aklımda kalan hocalarını da söyleyeyim. Buradamıdır bilmiyorum ve bu bölümün dekanıydı o zaman doçent doktordur Mehmet Kara hocamız vardı o da çok güzel konusunda ders veren bilgili bir hocaydı. Almanya'dan mezundu kendisi. Evet biraz önce kapıda karşılaştım. Elimi sıktı, yüzüne baktım, evet benim bildiğim o eski hoca o da o gün doçent doktordur. Ali Doğan hoca aramızda. Ali Doğan hoca yani hocamı burada gördüm ama beni affetsin biraz tasvir etmek istiyorum hocayı. Yerinde duramayan hareketli bir hoca ve o da bir şeyin profesörü, gerçekten uzmanıydı. Su getirme konusunda bir numaralı belki de Türkiye'de önde gelen hocalarımızdan birisiydi ve büyük heyecanla ders anlatırdı. Bir dersini de bir gün ben kapının önünden seyrettim onu. Ben de orada öğretim üyesiyim ya tesadüf kapı gevşek kalmış ben de birazcık orada oyalandım. Hocam öyle bir ders anlatıyor ki heyecanlı heyecanlı o arada da kızdı. Çünkü çok güzel hoşgörüsü olan bir değerli hocamızdı. Allah uzun ömür versin, biraz önce görünce de çok sevindim kendisini kapıda karşılaştık. Öyle bir heyecanla anlatıyordu ki, heyecandan kapının önünde ben de heyecanlanmaya başladım. Yani ondan o heyecan bana da geçmeye başladı. Ama bir şeye de kızılıyordu. Biraz öğrencilere, 78 öğrencimiz vardı aşağı yukarı. Ali Doğan hocamızın sınıfına 35 ile 40 kişi geliyordu. Müsamahalı hoş görülür bir hocamızdı. Ondan dolayı da biliyorsunuz bunu istismar etmeyi çok seven bir talebe grubumuz da vardı. Öğrenci grubumuz vardı. Benim derse de 75-76 kişi geliyordu her seferinde 2-3 kişide mazeret oluyordu. Hocamız bir gün kızmış Ali Doğan hocam ya buna bu çocuğa o kendi doçent doktor biz daha genç 2 yaşındayız meslek hayatında. Bu çocuğa 75 kişi geliyor da bana niye 40 kişi geliyor diye kızmış hocamız, o da benim hatıramdadır. Ama hocamı saygıyla sevgiyle anıyorum şu anda kendisi aramızda. Hocam elinizi kaldırın. En öndeymiş evet, en sevdiğim hocalardan birisi bunu da size aktarmak istiyorum. Yine hatırlayabildiğim haritacı konusunda uzman öğ-

retim üyeliği yapan Süleyman Gülboy hoca da vardı. Süleyman Gülboy hoca da şu anda Isparta Belediyesi'nde benim meclis üyem. Pamuk gibi saçları olan değerli sevimli bir insan. Bir de o zaman hoca kıtlığı da vardı tabii çok zorlanılıyordu. Yine çok faydalı olmuştur bu mühendislik fakültesine o zaman akademi olarak da bir akademiye çok faydalı olan Yalçın Erdürek Yüksek İnşaat Mühendisi o çok faydalı olmuştu başlangıçta yoklukta fevkalade fayda veren bir hoca olmuştur. Onu da kendisini buradan yâd ediyorum, kendisini tebrik ediyorum şu anda serbest piyasaya çalışmakta. Bizim bu dersi benden sonra yürüten de arkamdan devam etti. Ahmet Alpay hocamız vardı, yapı bilgisi ve mimarlığı yürüten. Alpay hoca da çok kıymetli fedakar ve olağan üstü çalışkan bir hocaydı. Kişiliği buydu. Onun için çok severdim fakat buradan başka üniversiteye çok eski zamanlarda atandığını duymuştum. Ve bunun arkasından da Abdullah Selek Tola devam etmişti. Bu da dersine, konusuna, öğrencisine sahip fedakar bir hocamızdı. Bunu anlattıktan sonra da ben aradan yıllar geçti. Biz Belediye Başkanını olduk kader bizi Belediye Başkanı yaptı. Gelir gelmez de Bayındırlık Bakanlığına gidip çok önemli bir proje var. Onun izahatını kendim yapabileceğimi zannederekten Ankara'ya dosyaları aldım. Bayındırlık Bakanlığına gittim. Ama Bayındırlık Bakanlığının kapısından girdiğim anda koridorda sağa sola böyle garip bir şekilde bakınırken hemen karşı odadan birisi hocam hocam diye bağırmaya başladı bana. Koştı. Ben de ne yapayım o arada onu düşünüyordum. Ya bu koca bina içinde bu evrakı nasıl bitireceğim ne yapacağım nasıl bitireceğim diye içimde bir vesvese bir endişe ile dolaşırken hocam hocam diye bir ses geldi. Baktım ben hocaymışım meğerse. Hocam buyur falan hemen Bayındırlık Bakanlığının odalarına haberler gitti. 5 kişi birden etrafıma toplandı. 5 i de benim öğrencimmiş. Ve araştırdım ve bu 5 öğrenci dediğimiz mühendis arkadaşlarımız Bayındırlık Bakanlığının bel kemiği

Üniversitemizle hatıralarımdan. Bekli de salonun en eskisi de ben olabilirim şu anda bunu anlatmak istiyorum. Yıl 1978 akademide yapı tasarım hocalığı yapıyorum. Genç bir mimar olarak henüz mimarlık yaşamı ikiydi yani iki yaşında bir mimarım. Ve ben hoca olarak bu ders için davet edildim. Ve bu dersi vermeye çalışıyordum. O günlerde İhsan Koz hocamız Rektördü. İhsan Koz hoca integralin babası olan kitapları olan bir matematik profesörüydü.

olduğunu öğrendik. Yıl 1999 bakanlığın bel kemiği olduğunu öğrendim. 5 mühendis, koca bakanlığı yöneten arkadaşlar sonra benim dosyayı aldılar elimden beni en güzel köşeye oturtular hocam kıpırdama otur otur, hemen arkamda benim endişelendiğim olur mu olmaz mı proje yapılır mı yapılmaz mı bu tasdikten geçer mi geçmez mi dediğim 5 dakikaya sürmedi, koşa koşa odalarda imzalandı önüme geldi. İşte ben ilk defa o zaman hocalık hazzını Bayındırlık Bakanlığında duydum. Hocalığın en güzel olduğunu o zaman hissettim, onun için bu hazdan dolayı da hocalarımız olarak sizleri de tebrik ediyorum. Hazzımız her zaman bol olsun efendim, ben sözümü fazla uzatmak istemiyorum hatıralarım çok şu anda da salonda hocalar hocası olmuş profesör arkadaşlarımız var, onlar da kapıdan aşağıya inesiye kadar önüme geçtiler bana yine hocam dediler. Celal Hoca var çevremizde Ahmet Bey var bunlar da Profesör evet Süleyman Gülboy da varmış bakın aramızda ayağa kalkarsa bir görün bembeyaz saçlarıyla ben demin bahsetmiştim, görmemişim.

Bu hocamız da o zamandan kalan hatıra hocalarımızdan. Yani biz eskiyiz en eski bizim siz doğmadan biz hocalık yapmışız demek ki Sayın Rektörüm, ne büyük güzellikler bunlar. Şimdi de siz bu genç yaşta dekan olmuşsunuz bu Mühendislik Fakültesinin genç yaşta hocam Rektör olmuş, bu gençliğinizle bu fakülteyi bu üniversiteyi çok ileri adımlara götüreceğinize inanıyorum. Gençlik büyük bir mükâfattır, bunu biliyorum, sizlere de bu görevde Sayın Dekanım, Sayın Rektörüm, çok önemli başarılar diliyorum sizlere, sözleri mi burada bitirmek istiyorum, hepinize sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Okutman Neşe Okur (Sunuş):

Değerli konuklar, şimdi Mühendislik Fakültemizin 40 yıllık yolculuğunda idari görev üstlenmiş değerli dekanlarımıza plaketleri takdim edilecek. Plaketlerini almak üzere Mühendislik Fakültesi eski dekanları Profesör Doktor Sayın Mustafa Merdan ve Profesör Doktor Sayın Aziz Ertunç, Profesör Doktor Sayın Saim Saraç, Profesör Doktor Sayın Nilay Keskin'i sahneye davet ediyoruz, kendilerine plaketleri vermek üzere üniversite Rektörümüz Sayın İlker Hüseyin Çarıkçı'yı sahneye davet ediyoruz. Mazeretleri nedeniyle aramızda bulunamayan dekanlarımıza da plaketleri sonra takdim edilecek.

Değerli konuklar, sırada okulumuzun 40 yıllık yolculuğundan derlenen fotoğrafların yer aldığı fotoğraf sergisi ve kokteyl yer alıyor. Fuarda hazırlanan masadan akşam 19.00'da Barida Otel'de gerçekleştirilecek yemek ve Coşkun Sabah konseri için bilet temin edilebilir. Ayrıca anı defterine duygu ve düşüncelerinizi yazabilirsiniz. Fuayede gerçekleşecek sergi açılışının ardından söyleşi yine bu salonda devam edecek. Katılımınız için çok teşekkürler. Mühendislik Fakültesinin 40 yıllık yolculuğundan çeşitli anılarının paylaşılacağı bir söyleşiye yer vermek istiyoruz. Üniversitemizin eski rektörü Prof. Dr. Lütfü Çakmakçı moderatörlüğünde gerçekleşecek olan söyleşide yer alacak olan konuklarımız eski yılların hatıralarını bizimle paylaşacaklar. Moderatör Süleyman Demirel Üniversitesi Eski Rektörü Prof. Dr. Lütfü Çakmakçı, Eski Belediye Başkanı Makine Yüksek Mühendisi Sayın Fuat Uyar, YÖK Eski Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Sayın Durmuş Günay, Isparta Belediye Başkanı Yüksek Mimar Yusuf Ziya Günaydın, SDÜ Eski Genel Sekreteri Ahmet Tevfik Köse Mühendislik Fakültesi, Eski Fakülte Sekreteri Senirkent Belediye Başkanı Erol Civelekoğlu'nu oturma masasına davet ediyoruz. Su gibi akıp geçen 40 yıllık serüvenden önemli hatıralar saklayan insanlar işte burada karşımızdalar. Anlatmak onlara, gözlerinin içine baka baka dinlemek de bize düşüyor.

Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı:

Öncelikle bana bu görevi verdikleri için önce Sayın Rektörüm, Sayın Dekanım huzurlarınızda teşekkür etmek istiyorum. Böylesine nefis bir topluluğu birlikte olma imkânı yarattıkları için Mühendislik Fakültesinin 40. yılında hep birlikte olduğumuz için sizlere teşekkür ediyorum.

Destekleriniz için gönlünüzce her şeyin olumlu olmasını diliyorum. Efendim, bir üniversitenin 40 yılı çok önemlidir. 25 yılı önemlidir. 40 yılı daha önemlidir. 50'si 100'ü çok önemlidir. Almanlar 2. Dünya Savaşı'ndan çıktıkları zaman soru sorarlar derler ki yerle bir olmuş Almanya'yı tekrar nasıl yücelttiniz bu noktaya getirdiniz? Alman Başbakanının söylediği şey şu, her şeyimiz yıkılmıştı ama üniversitelerimiz ayakta idi. Üniversiteleri ayakta olan toplumlar daima gelişirler. Onun için üniversitelerde ışıklar 24 saat boyunca yanar. Üniversitelerde tasarruf olmaz. Çünkü bilim üretilen yerde tasarruf yapılamaz. Tasarruf yaparsanız bilim yapamazsınız. Onun için biz 24 saat ışıkları yanan bir Mühendislik Fakültesini biliyoruz. En azından ben kendi alanımla ilgili olanları biliyorum. Onlar bizim mikroorganizmalarımız 24 saat çalışırlar. Hiçbiri uyumaz dolayısıyla bizi de uyutmazlar. O nedenle, üniversiteler 24 saat çalışmak zorundadırlar. Ben üniversiteye geldiğim zaman 2 şeyi başarmak istemiştim. Bunlardan bir tanesi sağlıklı beslenen bir toplum acaba yaratabilir miyiz? İki Isparta'da beceremediğim bir tek şey var, onu da özür dileyerek söyleyeceğim, Isparta'da zaman hiç kıymetli değil. Dünyanın en kıymetli şeyi zaman ama Isparta'da zaman hiç kıymetli değil. Onun için ben bütün

şeylerde Isparta'ya geldiğimiz zaman lokantalara giderdik. Sene 96, bir naylon muşamba elinde simsiyah bir bez, hadi bakalım ne yiyeceksiniz derlerdi. Üniversite onu değiştirdi beyaz örtüler geldi. Sağlıklı kurumlar geldi. Her şey değişti nefis bir Isparta oldu. Destek verenlere, çalışanlara, belediye başkanlarına teşekkür ediyoruz. Ama bir tek şey daha istiyoruz. Zamanı doğru kullanalım. Onun için bizler ağzımıza laf bulaştı mı saatlerce konuşuruz, müsaade ederseniz herkesin zamanına saygılı olmak için maksimum 10 dakika, 5 dakika da toleransım var dolayısı ile sizleri sıkmadan bütün deneyimlerini geçmişi sizle paylaşacaklar. Onun içinde mutlu bir gün için de olacağımızı düşünüyorum. İlk sözü Durmuş Hocama vermek istiyorum.

Prof. Dr. Durmuş Günay:

Teşekkür ederim. Sayın başkan ben oturup bir metin yazdım. Eğer bu Mühendislik Fakültesinin ve Üniversitenin tarihini yazmak isterlerse buradan kısmen yararlanabilecekleri bir doküman olsun diye yazdım. Bunu sonuna kadar okumama

izin verirlerse çok mutlu olurum. Okuyacağım yazdığım metni. Burada isimler tarihler geçiyor. Şifahi olarak onları hatalı

söyleyebilirim. Ama yazdıklarım da yine çok eksik, olduğunu hata olduğunu, bazı arkadaşları unutmuş olabileceğimi baştan peşinen kabul ediyorum. Eğer daha sonra düzeltme imkânım olursa onları da düzeltereğim. Konuşmamın başlığı “9 Köyden Kovuldum 10. Köyde Muhtar Olamadım Ama Aza Oldum”. Burada tam içimden geldiği gibi konuşacağım. Ne hoşça vakit geçsin gibi, ne de düşündüklerimi olduğu gibi söylemek istiyorum. Benim zaten böyle bir mizacıma var. 9 köyden kovulmanın sebebi de bu. Hepinizi saygıyla selamlıyorum. Bu toplantıyı düzenleyenlere ve destek verenlere de şükranlarımı bildirmek isterim. İnsan bu dünyada âdemin kaderini yaşar gibi gelir bana. Cennetten kovulmak ve ikilem yaşamak. Âdem yasak meyveyi yemek konusunda ikilem yaşar ve sonunda yer. Cennetten kovulur. Bütün sır burada mı? Eşrefi mahlûkat olan sırrı da kovulmakta mı gizlidir. Bilinmez. Başlıktaki 9 sayısı bir atasözündeki sayı değil. Benim için aynı zamanda bir gerçeklik. YÖK üyeliğine atandığım 2008 yılına kadar bulunduğum 9 kurumdan kovuldum. Ya da kovulmak üzereyken terk ettim. İnsanlar benim sivri dilli ve dik başlı olduğumu söylerler. Çünkü düşündüklerimi açıkça söylemek isterim. Ayrılışım belki bundandır. Belki de bende başka bir sorun vardır. Ama hiçbir kurumdan etik ihlal veya tembellik gerekçesiyle ayrılmadım. Benim gözlemim şudur kurumsal ve toplumsal yapımızın ruhu dosdoğru olanı ve gereğinde kıvırmayanı dışlar. Azıcık kıvıracaksınız. Ayakta kalmak için. Yani böyle bir yapı var. Ama şimdi kimse de şikâyetçi değil. Acı anlar zaman içinde biraz duruk bırakıyor sanki. Ne acılar içinde ne iyilikler gizlidir. Bana yapılan olumsuzluklara başta üzüldüysem de bazen iyi ki böyle olmuş dediğim de oldu. 1980 yılının başında İzmir’de henüz yüksek lisansımı bitirmiştım danışman hoca rahmetli Ekrem Pakdemirli, sen Isparta’ya git Belediye Başkanı Fuat Uyar ile görüş benim selamımı da ilet. Seni akademiye asistan alsınlar diye tavsiyede bulundu. O zaman İzmir Yapı İşleri Bölge Müdürlüğü’nde tesisat kontrol mühendisi olarak çalışmaktaydım. Hocamın tavsiyesine uydum. Fakat Belediye Başkanı Fuat Uyar beyi ziyaret etmeye cesaret edemedim. Benimle görüşmez ki başkan dedim. Doğrudan Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisine gittim. Bir hafta sonra sınava gittim. Epeyce uzun bir süre sonra 36 yıl önce Kasım 1980’de Makine Mühendisliği Bölümü’ne asistan olarak adım attım. 76’da kurulan Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi bilindiği üzere SDÜ’nün çekirdeğidir. Akademi daha sonra 20 Temmuz 82’de kurulan Akdeniz Üniversitesi’nde Mühendislik Fakültesi ve kurulan mühendislik fakültesi oldu. Akademi hayatım epeyce uzun oldu. Mart ayında asistanlık sınavına girdim. Kasım ayında atamam sonuçlandı. Bu süreçte başkan olan Doç. Dr. Akbay Tuan Gökçe’ye müteşekkirim, bazı şeyleri önlemeseydi atanmam mümkün olmazdı. Akademiden Milli Eğitime, yükseköğretime atandım. Atamalar Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yapılıyordu. Atama sürecinde Akademi Başkanı Prof. Arsuner idi. Akademiye başladığımdan bir süre sonra Prof. İhsan Koz başkan olmuştu. Akademi bünyesinde başlangıçta iki bölüm vardı. Makine ve İnşaat Mühendisliği bölümleri. Sonra 1983’te Jeoloji Mühendisliği kuruldu. Ben sadece bulunduğum dönemi anlatıyorum yalnızca.

Epeyce uzun bir süre sonra 36 yıl önce Kasım 1980'de Makine Mühendisliği bölümüne asistan olarak adım attım. 76'da kurulan Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi bulunduğu üzere SDÜ'nün çekirdeğidir. Akademi daha sonra 20 Temmuz 82'de kurulan Akdeniz Üniversitesi'nde Mühendislik Fakültesi ve kurulan Mühendislik Fakültesi oldu. Akademi hayatım epeyce uzun oldu. Mart ayında asistanlık sınavına girdim. Kasım ayında atamam sonuçlandı. Bu süreçte başkan olan Doç. Dr. Akbay Tuğan Gökçe'ye müteşekkire bazı şeyleri önlemeseydi atanmam mümkün olmazdı. Akademiden milli eğitim yüksek öğretime atandım.

Makine Mühendisliği Bölüm Başkanı Doç. Dr. Akbay Tuğan Gökçe idi. Akbay Bey çekişmeler sonunda akademiden ayrılıp Konya'ya gitti. Daha sonra fakülte de Prof. Dr. Kazım Deterli ve yardımcı Doç. Dr. Hüseyin Şalvarlı bölüm başkanı oldular. Anladığım kadarıyla Dr. Hüseyin Şalvarlı birlikte öğretim görevlisi olduğumuz Ali Kemal Yakup Cahit Kurbanoglu, Mehmet Şevki Yılmaz, Ali Güç ve akademiye ilk geldiğimde birlikte aynı odada kaldığım Ahmet Türeyen idi. Ahmet Türeyen kahkahaları ile meşhurdur. Bir kahağa yarım kilo pırzolaya denktir diye espri yapardı. Akademi bünyesinde matematikçi hocalar akademisi başkanı Prof. İhsan Koz ve öğretim görevlisi Mustafa Akor, İsmail Karakuyu, Serpil Pehlivan, Lütfullah Albayrak ve Ramazan Yıldız vardı. Matematikteki arkadaşların akademisi başkanı ilişkilerine

dair neredeyse her gün ilginç olaylar yaşanırdı. Aramızda bunların epeyce hoş sohbetleri olurdu. İhsan Hoca bir fenomendi. Çok iyi giyinen sağlığına çok dikkat eden kibar bir beyefendi idi. Her sabah sağlık odasına gider doktor bey hemşire hanım nabız ve tansiyon ölçümleri ve sağlık kontrolünden geçirirdi. Armudun sapında hangi vitaminler vardır bilirdi. Fizikçi hocalar Öğretim Görevlisi Mustafa Merdan, Doç. Bekir Özer, Öğr. Gör. Nuri Özih, Öğr. Gör. Nigar Çağlayan vardı. Ayrıca kimya hocası Doç. Dr. Turgut inşaat mühendisliği bölüm hocaları bölüm hocaları Murat Kara idi Mehmet Akbay Bey ve Turgut Bey ile beraber KTÜ'den gelmişlerdi. Bölümde Dr. Ali Doğan, Öğr. Gör. Ali Samsarı, Öğr. Gör. Nadir İnan, Öğr. Gör. Ahmet Apay asistanlar Mehmet Ünal, Cellettin Başyigit vardı. Fakülte döneminde Öğr. Gör. Emine Eryürek geldi. Jeoloji mühendisliğinde Dekan Yard. Doç. Dr. Ali Bilgin Bey vardı. Okutmanlar Birsan Demiray, Fahriye Güven, Mevlut Soydan, İbrahim Karpuzcu, Fevzi Yılmaz, Hulusi Karaca idi. İnkılap tarihi hocası Öğr. Gör. Mehmet Mollaoğlu idi. 5 yıldan biraz fazla süren dönem akademisi içinde fakültede bulunan akademisyenleri burada yazdım. Unuttuğum varsa beni bağışlasınlar. İdari personeli hatırlayamayacağımdan onları zikredemedim. Onları önemsemediğim şeklinde yorumlanmamasını dilerim. Akademisyenler, idari personeller, öğrenciler bir yükseköğretim kurumunun varoluşunu birlikte gerçekleştirirler. Isparta Mühendislik Fakültesinin kuruluşuna çok sevinmiştik. Hepimiz elimizden geleni yapma heyecanı içerisindeydik. Her işte durumdan vazife çıkarıyordum. İspartalı olarak fakültenin her türlü işinden her şeye koşturuyordum. Biz asistanların adı 6 Kasım 81'de yayımlanan 2547 sayılı kanunda Araştırma Görevlisi oldu. 82 yılının Mart ayında bölümdeki tüm asistanlar ders verebilmek için öğretim görevliliğine atandık. Akademi ve fakültelerde dışarı-

dan yani İstanbul, Ankara, İzmir'den hocalar derslere geliyordu. Örneğin Ankara'dan Prof. Dr. Hamdi Toka, Doç. Dr. Yılmaz Şimşek, İzmir'den Prof. Tevfik Aksoy, Prof. Naci Osman Göçük, Prof. Dr. Mustafa Demirsöy ve İstanbul'dan Doğan Özgür geliyorlardı. Ben 5 hocaya asistanlık yapıyordum. Uygulama derslerine giriyor sınav kâğıtlarını okuyor bazen teorik ders de anlatıyordum. Hocalığı çok sevmiştim sanki hiç yorulmazdım. Enerji doluydum, mesela hoca İzmir'den gelemediği zamanlarda Cumartesi ve Pazarları 8'er saat Makine Elemanları Dersini anlattığım çok olurdu. Öğretim Görevlisi olunca Makine ve İnşaat bölümlerinde statik, dinamik derslerine, Makine Mühendisliği Bölümü'nde mukavemet derslerine girdim. 20 Temmuz 82'de yayınlanan kanun ile 8 üniversite kuruldu bunlardan biri Akdeniz Üniversitesi idi. Bu kanunda Isparta Mühendislik Mimarlık Akademisi Isparta Mühendislik Fakültesi'ne dönüştü. Akdeniz Üniversitesi'ne bağlandı. Isparta Mühendislik Fakültesi'nden 86'da doktor öğretim görevlisiyken ayrıldım. Ayrılışım benim için trajedik oldu. Fakülteden uzaklaştırılmak istemiyordum. Bundan önce de öğrencilik yıllarımda kaldığım yurtlardan 2 tanesinden uzaklaştırılmış Bayındırlık Bakanlığı'nda Kontrol Mühendisi'yken ayrılmak zorunda kalmıştım. Fakülteden ilişğim kesilmeden kendim ayrıldım. Her dönemin bir ruhu var 60, 70 ve 80'ler olayların kavşak yerleriydi. Toplumun iç bünyesinde taşıdığı sorunlar siyasi çekişmeler hiyerarşi şeklinde tezahür ediyordu. O zamanlar kararlara çoğu kez arka planda ideolojik yargılar kılavuzluk ederdi. Bulunduğum üniversitede zenginleşmesi için öncelikle kütüphaneyle ilgilendim. Sakarya Üniversitesi kurulduğunda şimdiki adı Bülent Ecevit Üniversitesi, kütüphaneyle yakından ilgilendim. İnsan için su ne ise üniversite için kütüphane odur diye düşünürdüm. Gel bende çalış diyen bir kütüphane tasavvur ederdim. Şimdi o süreçte yaşadığımdan birini kütüphaneye kitap alma olayını anlatmak istiyorum. Isparta Mühendislik Fakültesi'nde oda arkadaşım Yard. Doç. Dr. Hüseyin Şalvarlı Bölüm Başkanı Fakülte Yönetim Kurulu Üyesi'ydi. Ona bir gün de beni kitap almak için görevlendirseniz de kitap nasıl alırmış görseniz dedim. Sonra bir gün geldi seni kitap almak için Fakülte-Yönetim Kurulu'nda görevlendirdik dedi. Yılsunu yaklaşıyordu. Kitap alınmazsa bütçe geri gidecekti. Bütçenin miktarını öğendim ve o akşam İstanbul'a gittim. Öğrenciliğim İstanbul'da İTÜ'de geçmişti. Mühendislik kitapları basan ve satan Birsan Kitapevi ve Çağlayan Yayınları'na gittim. Bütün kitaplarından yabancı dilde yazılmış olanlardan 2'şer adet, Türkçe kitaplarından 5'er adet aldım. Kültür Kitapları dağıtan Anda diye birine Anadolu Dağıttım'dan çocuk kitapları hariç bütün kitaplardan 3'er adet aldım. İki gün sonra kitaplar Isparta'ya fakülte binasına Demir Köprü' deki Gülkent Ortaokulu binasına bir tır ile geldi. Giriş kapısından tır geçemediğinden kitapları dışarıdan taşımaktansa bahçe duvarını yıktılar ve bahçeye yapılmış olan baraka kütüphanenin önüne tır geldi ve kitaplar kütüphaneye taşıdı ve doldu taşıtı. Kütüphane yeni yapılan şirin bir barakaydı. Güzel bir kütüphane oldu. Bu arada Dekan Bey listeleri görünce kızmış ve küplere binmiş. Kitapları geri göndermek istemiş fakat faturalar kesildi diye geri gönderememişler. Beni çağırdı bir kâğıt uzattı.

Özal, Doğramacı'dan başörtüsü sorununu çözmesini, kızların okullarına gitmesini sağlamasını istemişti ve Doğramacı bir türban kararı çıkarmıştı. Başörtüsü değil türban takılabiliirdi. Bu sefer türban nedir tartışması çıkmıştı. Dekan Bey bir türban toplantısı yaptı. Elinde bir bone getirmişti. Türban işte bu. Kimseyi başörtüsü ile derse almayacaksınız dedi. Ben de hoca öğrencinin kıyafetine göz dikerse orada hocalık kalmaz siz kapıları kontrol edebilirsiniz derse gelmiş bir öğrenciyi ben dersten çıkaramam dedim. Bunun üzerine çok kızdı ben de rövanşımı bir espiyle almak için şu elinizdeki türbanı başınıza geçersenize bir görsek dedim. İyice kızdı.

Bana soruşturma açmıştı. Alınan kitap listesinde Abdullah Cevdet'in "Karanlıktakiler Aydınłıktakiler", Tarık Buğra'nın "Fırvun İmanı" tefsir ve hadis kitaplarıyla şimdi adını hatırlayamadığım bir iki kitap daha vardı. Bunları niçin aldığımı dair açıklama istiyordu. Takımlar halinde tefsir kitaplarının Mühendislik Fakültesi'nde ne işi var diyordu.

Dekan Bey Abdullah Cevdet'i ve Tarık Buğra'yı da tanıımıyordu. Kitapların adına takılmıştı. Sözlü olarak bildiğim kadarıyla açıklamaya çalıştım ve yazılı olarak da cevap verdim. Kendisine şunu söyledim: "Ben ufukta büyük bir Isparta Üniversitesi hayal ediyorum ona hazırlık yapıyorum."10 yıl sonra 1992'de Süleyman Demirel Üniversitesi kuruldu. Şimdi 24

yaşında. Türkiye'nin büyük bir üniversitesi haline geldi. Mühendislik Fakültesi'nin 40 yıllık tarihi ve üniversitenin 24 yıllık tarihi var. Artık hatırı sayılır bir tarihleri var. Tarihi olmayanın tarifi de yoktur. Varlık anlamını olagelmış süreci içinde kazanır. Bu kitap soruşturmasından bir ceza almadım. Ama bundan sonra yönetimle yaşadığım art arda olaylarla ilişkilerimiz iyice kötüleşti. Başka sorunlar da çıktı. Hepsisi o zaman kılık kıyafet türbe Bulgaristan'ın terim toplantısını düzenlenmesi bölümde bulunan Azeri asıllı İranlı öğrencilerle ilişkileri ve benzeri ideolojik konularla ilgiliydi. Özal, Doğramacı'dan başörtüsü sorununu çözmesini, kızların okullarına gitmesini sağlamasını istemişti ve Doğramacı bir türban kararı çıkarmıştı. Başörtüsü değil türban takılabiliirdi. Bu sefer türban nedir tartışması çıkmıştı. Dekan Bey bir türban toplantısı yaptı. Elinde bir bone getirmişti. Türban işte bu. Kimseyi başörtüsü ile derse almayacaksınız dedi. Ben de hoca öğrencinin kıyafetine göz dikerse orada hocalık kalmaz siz kapıları kontrol edebilirsiniz derse gelmiş bir öğrenciyi ben dersten çıkaramam dedim. Bunun üzerine çok kızdı ben de rövanşımı bir espiyle almak için şu elinizdeki türbanı başınıza geçersenize bir görsek dedim. İyice kızdı. Bu makinada uygun-suz işler çıkarır dedi. Daha sonra başka olaylar yaşandı. Sonunda öğretim görevliliğinde sürem 3 ay uzatılmıştı. Bu öğretim görevliliğini 3 ay yapsın daha sonra uzatmayacağız diyorlardı. Bunun üzerine Öğretim Görevlisi Mehmet Mollaoğlu ile birlikte Ankara'ya gittik. Hem iş arıyorduk hem de fakültede yaşananları anlatacaktık. Ankara'da DYP'de tanıdığımız bir kişi YÖK üyesi Orhan Tökez ile bizi görüştördü. Orhan Bey Isparta Yalvaçlıydı. Orhan Bey öncelikle YÖK'te mesleki öğretimden sorumluydu. Ben de YÖK Yürütme Kurulu Üyeliği sırasında 2008-16 yılları arasında 8 yıl Orhan Bey'in yaptığını Meslek Eğitim Kurulu Başkanlığı yapacaktım. Kendisine

bunları ve Dekan Bey'in tutumunu anlattım. Orhan Bey sen buralısın çalışmak ister misin yabancı dilin nasıl dedi, ben de elbette isterim dil konusunda beni bir Amerikalı uzmanla görüştürdü. 2547 sayılı Kanun'un 37. Maddesi uyarınca YÖK Dünya Bankası Meslek Yüksekokulu projesine gönderildim. Biraz atlayacağım. Yurt dışında görevlendirilen adaylara sonra burada danıştığı 150 kişi göndereceğiz 50 sini seçtik ilk önce onları göndereceğiz. Amerika da İngiltere'ye gönderecek. Amerika'ya gönderilecekler 1000 dolar, İngiltere'ye gönderilecekler 620 dolar vereceklerdi. O uzmanlar işte yemek, işte taşınma, işte kalacak yer vs masrafları çıkarıp bu arkadaşlara Amerika'ya gidenlere 100 dolar İngiltere'ye gidenlere 50 pound vereceklerini söyledi. Buna Orhan Bey ve biz itiraz ettik. Bir gece bir araya geldik. Sabaha kadar çalışıp 70 sayfa rapor yazdık. 6 sayfa özet yaptık. Doğramacı bunları duyunca Kenan Evren devlet başkanıydı ve Turgut Özal başbakandı. Ekrem Pakdemirli de Hazine ve Dış Ticaret Bakanı'ydı. Doğramacı Kenan Evren'e gidiyor. Diyor ki Orhan Türköz'ü YÖK üyeliğinden al. Ben de Ekrem Pakdemirli'ye götürdüm raporu. Hocam böyle böyle dedim. Dedi ki bizim Doğramacı'ya gücümüz yetmez, dedi. Ekrem Hoca rahmetli. Nasıl olur hocam Türk ekonomisinin kendisi o zamanlar hatırlayanlar bilir nasıl bir itibarı olduğunu. Sen fakültene dön dedi. Dönemem hocam dedim ilişkilerimiz çok bozuk dedim. Bunun üzerine kendimi zaten yurtdışına gidenleri biz tayin ediyorduk. Kendimi İngiltere'ye görevlendirdim. Bir meslek yüksekokuluna gidecektik. Fakülteler var Düzce'ye görevlendirdim. Herkes gitmişti bir hafta sonra da İngiltere'ye gittim. Dönüşümde orayı o kısmı okuyacağım. İlçesinde Sütçüler'de doğduğum liseyi okuduğum ve çok sevdiğim vilayetimden Isparta'dan ayrılmak zorunda kaldım. Çünkü kendimi artık Düzce'ye atamıştım. Kendimi kovulmuş hissediyordum. Bu bana çok zor gelen duygu yüklü hüznü bir ayrılış oldu. Necip Fazıl'ın öz yurdunda garip öz vatanında parya derlemesi aklıma geliyordu. Isparta'dan Sakarya'ya yola çıktığım gece Türkiye'de 86 yıldan beri bu kadar çok kar yağmadı denilen 87 yılının 5 Ocak günüydü. Şehrin çıkışında bir gül yoncası gibi görünümle yer eden şehre doğru dönüp el salladığımı ey canım Isparta hoşça kal dediğimi hatırlıyorum. Bu olaylardan şimdi hiç şikayetçi değilim. Ama hatırlayınca tekrar o olayları adeta yaşıyorum. Isparta Mühendislik Fakültesi kurulunca çok sevindik. Isparta halkı ile belediyesiyle fakülteye sahip çıktı. Öğretim görevlilerinin ev kirasını yükseköğretimi desteklemek için kurulan bir vakıf tarafından karşılanıyor esnaf dahi hocalara çok yakın davranırdı. Isparta Akademi'yi ve Mühendislik Fakültesi'ni adeta bağrına bastı. Dekan Bey kendi dünya görüş istikametine öncelik vererek öğretim üyesi getirmek için Isparta'ya gelirlerse ev kirasını da karşılanacağını söyleyerek kadroyu genişletmek için çabalıyordu. Akademide ve Mühendislik Fakültesi'nde amatör ruhlar hepimiz heyecan içinde çalışıyorduk. Amatör ruhun kendine özgü yüksek bir verimi vardır. Yükseköğretim kurumları birbirine tuhaf bir şekilde benzerler ve kendine göre iç gerilimleri ve sorunları vardır. Hocalar arasında izahı zor itilaflar vardır. Kurullarda ve toplantılarda söylemezler ama başka yerlerde söylenirler. Odalarda birkaç kişi bir araya geldiklerinde söylenirler.

Oysa akademisyen dosdoğru ve bildiklerini bir ortamda açıkça söyleyebilmenin dilini bulmalıdır. Asıl özgürlük içsel özgürlüktür. Eğer kişi kendi kendine sansür uyguluyorsa burada akademik özgürlüğün anlamı da olmayacaktır. Biz de akademik camia genel olarak dışa bakar. Kendi üzerine kıvrılıp öz eleştiri yapmaktan uzak durur. Söylemde akademi değerlere vurgu yapılır fakat kararlara ve eyleme ideolojik tutumlar kılavuzluk eder. Eğer akademik camia birbirleriyle konuşup tartışıp ortak kavramları paylaşıp fikir üretmezlerse bilimsel paradigma oluşamaz. Bizim akademisyen genel karakteristiği bir masa etrafında oturup bir konuyu müzakere eden bir topluluk değil uzaktan masanın etrafında toplanmış görünen ama hepsi masanın etrafında sırtları birbirine yüzleri dışa doğru dönmüş insanlar gibidirler. Buraya kadar biraz eleştirel baktım farkındayım. Bu ülkede zorluklar vardır. Her şey önce sürtünmelidir. Sonunda hak yerini bulur. Eden ettiğinin karşılığını da görür. Biraz sabırlı olmak, yılmamak ve pes etmemek gerekir. Bu ülkeye olan borcumuzun ödenemez olduğu bilinciyle hareket etmeli ve sorunların bizim sorunlarımız olduğunu bilerek çözüm üretmeye çalışmak ve sorunları bir başkasının çözmesine bel bağlamamak gerekir. Bir toplumda kendisinden daha üst bir başka kurum olmayan üniversite kendisini ve toplumun sorunları konusunda en çok sorumlu olan kurum olduğunu hiç unutmamalıdır. Üniversite özerkliği ve akademik özgürlüğün üniversitenin hakkı olduğunu o zaman bütün toplum kabul eder. Benim bulunduğum dönemde mesai arkadaşlarım olan şimdi aramızdan ayrılan bu dünyadan göçen Prof. Dr. İhsan Koz, Prof. Dr. Turgut Tebardar, Prof. Dr. Mehmet Kunduz, Prof. Dr. Kazım Telli, Prof. Dr. Bekir Özer ve Öğr. Gör. Nigar Çağlayan ve Öğr. Gör. Kayhan Doğan'ı rahmetle anıyorum. Ağır bir trafik kazası geçiren Öğr. Gör. Mehmet mudaloğlu da bir kaç yıldan beri

hasta yatakta yatmaktadır. Kendisine şifalar diliyorum. 92'de kurulan SDÜ' nün ilk Rektörü Prof. Dr. Hasan Gürbüz ve üniversitenin ilk Genel Sekreteri Mustafa Turan her ikisi de bir yıl arayla görev başıdayken hayata veda ettiler. Her ikisi de Sütçüler İlçesinden olan hemşerilerim ve akrabam idiler. Ruhları şad olsun. Ulaştığı cesamet dolayısıyla bundan sonra dünya çapında bir üniversite olması yolunda yürümesi gereken SDÜ' ye başarılar dilerim. Bu dünyada hazırlanan şu kubbeye hoş bir seda bırakmaktır. Hoşçakalın.

Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı:

Yani eser bırakmaktır. Değerli dinleyiciler biliyorsunuz Köy Enstitüleri kapandı diye hep dövünürüz. Oysa 21. Yüzyılın köy enstitüleri mühendislik fakülteleridir. Mühendislik fakülteleri kent soyluluğu geliştirmek üzere kurulmuştur. Oysa bizim şiirlerimiz kırsalla gelişmektedir. Yani kent soyluluğu kaybetmektedir. O yüzden üniversitelerimize çok çok görevler düşmektedir. Tabi belediyelerimize büyük görevler düşüyor. Burada mezarlıkları ipotek yapıp Isparta'ya yatırım yapan değerli abime söz vermek istiyorum.

Fuat Uyar :

Evet hocam teşekkür ederim verdiğin söz için. Ben fazla uzatmayacağım çünkü ben programın nasıl olduğunu bilmiyordum gece geldim. Şimdi hatırımda kalanlarla beraber bir şeyler anlatmaya çalışacağım. Ben 1947' de Isparta'dan ayrıldım. Isparta'dan ayrıldığım zaman lise yoktu Isparta 'da, liseyi dışarıda okudum. İzmir 'de okudum. Oradan teknik üniversiteye gittim. Teknik üniversiteden mezun olduktan sonra bir müddet teknik üniversite de asistan olarak çalıştım. Sonra ayrıldım. Ayrılma nedenim de basit bir mevzuymu ve kimseye danışmadan bu ayrılmayı yaptım. Sebebi benden evvel dışarıya Avru-

pa'ya şuraya buraya gidenleri uçakla gönderiyorlardı. Bana trenle gideceksin dediler. Dedim ki ben trenle gideceksem bu trenin parasını karşılamaya gücüm var kendim giderim o vakit niye mecburi hizmet yükleneyim üniversitede kalayım akademik kariyere burada devam edeyim başka türlü çalışayım. İstifayı bastım Almanya'ya gittim bir sene orada kaldım. Kaldıktan sonra döndüm. İstanbul'da imalatlar yaparak hayatımı sürdürmeye çalıştım. Bu arada temper döküm fabrikası kurduk Handbag isminde fittings yapıyordu yani fiittings dediğimiz boru ekle-

me parçaları yapıyordu. Bunu yaparken Almanya'da doktora yapmış bir arkadaşım ile beraber bu işe başladık mevzu ben kendisine anlatmıştım. Bu şekilde çalışmalara devam ederken Şevket Bey İstanbul'a gelip giderdi. İstanbul'a geldiği zaman görüşürdük. Dedi ki gel seninle Isparta'ya gidelim yapacağımız her şeyi Isparta'da yaparız. Düşündüm orada İstanbul'da iki fabrika kurduk fabrikanın biri Handbag'dı ikincisi de Siyaş diye oto plastik sibobu Türkiye'de yapılmıyordu. Dışarıda ithal ediliyordu. Bunu yapabilir miyiz yapabiliriz dedik. 6 arkadaş birleştik o fabrikayı

kurduk İstanbul'da. Sonra döndük Şevket Bey'in ısrarıyla ben Isparta'ya geldim. Isparta'da seçimlere katıldık belediye reisi oldum. Belediye reisi olduktan sonra bir şey yaptık bunun hassasiyetle üzerinde durmak isterim. Şevket Bey parti İl Başkanı'ydı. Ticaret Odası Başkanı'ydı. Ben belediye başkanıydım. Valimiz de bizimle uyumlu çalışıyordu. İdareciler kendi aralarında uyumlu çalıştığı için bir çok şeyleri halledip yapabilme imkanına sahip olduk ve bu Isparta'nın gelişmesinde büyük rol oynadı. Ama benden sonra baktım ki bu müşterek çalışmayı hemşerilerim yürütemediler. Yürütemedikleri için de çok süratli bir gelişme istiyorduk bu süratli gelişmeyi sürdüremediler. Bundan üzülererek bahsetmek isterim. Çünkü biz bir şey yapacağımız zaman oturup konuşurduk Şevket Bey'le rahmetli, valiyle falan. Mesela ben Şevket Bey'le rahmetliyle Göltaş'ı kurmadan önce fabrikayı ve araziye dolaştık nereden ne alabiliriz bunları nasıl beraber hale getirebiliriz nasıl fabrikayı karlı kılarız diye ve sonunda kara verdik. Fabrikanın kuruluşunu yürüttük kuruluşunu yürütürken de bir yığın problemle karşılaştık, zorluklarla karşılaştık. Bu zorlukları yenmek için dedik siz hiç merak etmeyin belediye yanınızda belediye olarak seninle beraber zorlukları yeneriz yürütürüz. Mesela şu oldu; fabrika makinaları Almanya'dan ithal edildi, geldi gümrükten çıkacağız teminat mektubu bekliyoruz. Bulamıyoruz bankalara gidiyoruz. Bankalar bakmıyor İller Bankası'na gittik. İller Bankası malum belediyelerin bankası. Bize teminat mektubu yazın dedim. Genel müdüre. Biz banka değiliz ki nasıl sana teminat mektubu verelim dedi. Senin ismin ne yazıyor dedim

Buraya dedik bir üniversite kuralım. Üniversite kurmak için evvela akademinin buraya gelmesi lazım. Akademinin buraya gelmesinden sonra doyuramaz bizi. Bizim buraya üniversite yapmamız lazım üniversite yapmak için ne lazım tabi bunların söylediğim gibi Vali Bey, ben ve Ticaret Odası Başkanımız Şevket Demirel Bey hep beraber konuşarak yürütüyorduk. Ben teknik üniversiteden hocaları getirdim buraya, burada üniversite kuralım teknik üniversiteye bağlı olarak, gelir misiniz diye. Geliriz dediler.

tabelada. İller Bankası bankasın dedim. Bu teminat mektubunu vermek lazım dedim. Bunu yaparken de belediyeden teminat mektubu almak için yetki aldım. Sonunda Genel Müdür'le münakaşa ettik. Münakaşadan sonra kabul etti. Teminat mektubunu verdi. Biz Göltaş'ın bütün makinelerini belediyenin verdiği garanti ile ve teminat mektubu ile getirdik. Fabrikayı kurmaya başladık. Kuruyoruz ama anonim şirket, hiç kimse anonim şirkete para verip de böyle bir şirketin kuruluşunu yapalım hepimiz bunun gelirinden istifade edelim düşüncesi yoktu. Bu düşünce olmadığı içinde zorlandık. Zorlanırken de dedik merak etme. Mesela Afyon'dan parça istiyoruz fabrika için. Afyon bu fabrika bana rakip olacak Denizbank da öyle diyordu. Biz belediye olarak çimentoyu alıyorduk. Fabrika yapımında kullanıyorduk, tabi bütün bunları belediyenin hissesi olarak yazdık. Yürüttük tabi bunları yaparken liselerin fazlalaşması için çalışma yaptık. Ama bu arada buraya dedik bir

üniversite lazım çünkü Isparta benim küçüklüğümde kunduracıydı bütün Türkiye'ye kundura satardık kunduracılar için bir yer yaptık. Yaptığımız o yerde baktım ki bizim düşündüğümüz şekilde düşünen yok. Bu mesleği terk etme noktasına gitmiş hepsi usanmışlar kundura yapmaktan. Olumlu geliştiremedik dabakları ayrı bir Organize Sanayi Bölgesi yapıp oraya çıkaralım. Dabakları ikna edemedik. Esnafı ikna edemeyince neticeye varamıyoruz. Buraya dedik bir üniversite kuralım. Üniversite kurmak için evvela akademinin buraya gelmesi lazım. Akademinin buraya gelmesinden sonra doyuramaz bizi. Bizim buraya üniversite yapmamız lazım üniversite yapmak için ne lazım tabi bunların söylediğim gibi Vali Bey, ben ve Ticaret Odası Başkanımız Şevket Demirel Bey hep beraber konuşarak yürütüyorduk. Ben teknik üniversiteden hocaları getirdim buraya, burada üniversite kuralım teknik üniversiteye bağlı olarak, gelir misiniz diye. Geliriz dediler. Sonra Hacettepe'yi kuran Doğramacı vardı. Onu çağırdık geldi buraya. Burada oturduk konuştuk konuştuğumuz zaman Isparta Otel'i'nde yemek yedik yemekten hastaneden doktorlar vardı işte o doktorları bir araya topladı. Sen kaç hastaya bakıyorsun diye doktorlara sordu. Doktorların hepsi ben 150 hastaya bakıyorum günde ben 200 hastaya bakıyorum. Bu tıp veya doktorluk değil, doktor günde en fazla 4-5 hastaya bakar dedi. Tedavi eder bunları yaptı el yordamı ile rahatsızlığını tespit etmek 5-6 ilaç saydı bunu yazar bunun 1-2'si faydalıdır diğerleri de zararlıdır dedi. Sıkıntı verir. Bunu da dahil edip Tıp Fakültesi de dahil olmak üzere bir üniversite haline getiririz gelir misiniz dedi geliriz dediler. Tamam dedik. Bu konuşma bittikten sonra Ankara'ya gittik, Ankara'da rahmetli Başbakanımız Süleyman Demirel ile görüştük o görüşmede dedi ki siz karışmayın bu işe üniversiteyi ben kurduracağım dedi. O zaman dört mü altı mı üniversite-

nin kurulması için meclisten bir karar çıktı bunlardan bir tanesi Süleyman Demirel Üniversitesi idi. Kuruldu kurulmadan evvel bizim hazırlık yapmamız lazım. Isparta'nın arazisi küçük o küçük yerde büyük bir üniversiteyi geliştirmek mümkün değil. Çünür köydü Çünür Köyü'nü mahalle yaptık mahalle olmamak için direnenler oldu. İknâ ettik. Mahalle olduktan sonra şimdi o üniversitenin oturduğu sahanın kadastrounu hallettirdim. Kadastro su bittikten sonra üniversitenin yerinde hazırlandık. Hazırlayıp tamamladıktan sonra meclisten de karar çıktı. Üniversitenin kurulması realize edilmesi mümkün oldu. Bu arada bizim yapamadıklarımız vardı. Yaptıklarımız vardı yapamadıklarımızdan birisi mesela Rektörümüzün babasının takip ettiği Isparta Antalya karayolu hikayesi vardır. Bu yolu açmak için Karayolları hiçbir şey yapmıyor. Rektörümüzün babası ve onunla beraber beş altı tane Isparta sevdalısı oradaki tüneli kendi imkanlarıyla açtılar. Ve o tünel açıldıktan sonra Isparta'dan Antalya'ya o yolun üzerinden gidiliyor. Ama asfalt yok sonradan rahmetli Özal ile Başbakan olduğu zaman buraya yol yapılmasını rica ettik. İşte sonra yol yapıldı. Şimdi benim söyleyeceğim şu o grubun elinde ikinci bir proje vardı. O ikinci proje Isparta'dan tren ile Antalya'ya gitmekti. O proje hala daha duruyordur. O Projenini takip edilmesi lazım ve o proje bana göre burada bulunan herkese söylüyorum araştırınlar bulsunlar ve bugün devlet demir yollarının gelişmesi içinde hükümet büyük çalışma yapıyor. Bu çalışma içerisinde buradan Isparta'ya hızlı trenin gitmesi Burdur'dan gitmekten çok daha kolay oluyor. Onu halletsinler ben uğraştım zamanında devlet demir yolları genel müdürüne projeyi götürdüm verdim fakat o zaman demir yolunun inşaatı için hiçbir çalışma yoktu. Bir köşeye attılar bizim projemizi bunun haricinde bir husus daha var o hususta sayın Rektör ile de görüşmeye bir defa geldim. İki defa da sayın rahmetli Şevket Demirel ile de görüşmek için İstanbul'da telefonlaştım. Ama rahmetli rahatsızdı. Rahatsız olduğu için yüz yüze görüşme yapamadık. Türkiye de zengin madenler var bu zengin madenleri arayan bir Kanadalı maden firması var. Bu zengin madenler Isparta'nın çevresini değiştirir. Bu zengin madenlerden birisi toryum. Toryum nedir. Şu elektrik enerjisi iletkenliğinde alüminyumun yerini alıyor. Bütün dünya içinde uranyumu terk edip toryuma dönmeye çalışıyor. Bizim Isparta'da da Onur Dedegöl dağında var uranyum. Bunun tespit edilmesi yürümesi için ben muhtelif yerler ile temasa geçtim şahıs olarak. Almanya'daki üniversiteler ile falan da görüştüm. Bu görüşmelerde dediler ki bizim karşıma resmi bir kurum çıkar. Bir üniversite çıkar. Bizim üniversitede işte bu işleri yürüten üniversiteyle beraber kardeş üniversite yaparız. Bu işi geliştirirler. Daha bu işin gelişmesi için biraz zamana ihtiyaç var. Geliştirdikten sonra da bu imkan neticeye el verir. Bunun için buradan toryumla alakalı bir enstitünün kurulması lazım. Rahmetli Şevket Bey ile de bu toryum ünitesinin laboratuvarları için gerekli olan malzemelerin temini mevzusunda görüşme yapacaktık. Allah nasip etmedi. Daha çok seviyormuş Şevket Bey'i. Öbür dünyaya aldı. Biz de geldik buraya bu defaki bu toplantıyı fırsat bilerek. Bu toryum mevzusu çok mühim. 1000 kW enerji için 3,5 milyon ton kömüre ihtiyaç var. Aynı enerji için 200 bin

ton uranyuma ihtiyaç var. Aynı enerji için 1 ton toryuma ihtiyaç var. Yalnız Isparta'daki toryum 100 sene bizi idare edebilecek durumda. Bunların maliyetlerini düşündüğünüz takdirde geliri büyük olacak. Bu gelirden de devlet istifa edip başka devletlere boyun eğmekten kurtulacak neticede bu. Türkiye'de 780 bin ton toryum madeni var tespit edilmiş. Bunlar nerede? Dedegöl'de 3'te 1'i. 3'te 1'i Sivrihisar'da Eskişehir'de 3'te 1'i de Malatya'da. Bu 3'te 1'lik madeni hareket haline getirmek için el birliği ile çalışmaya yemin etmek lazım. Bu el birliği ile çalışmayı sağladığımız takdirde neticeye gitmek mümkün. O zaman devlet santralleri kurulur. Dışarıdan biz elimizde toryum var gelin dediğimiz zaman firma bulmamızda mümkün. Getirtiriz. Beraber çalışmayı prensip haline getirmemiz lazım. Bunu prensip edinemezsek Isparta'nın gelişmesi büyümesi zor olur. Ben buraya geldiğimde Isparta'nın esnafı Burdur'a gidip mal getirip satıyordu bunu ters çevirdik. Burdur bizden gelip almaya başladı. Bu gelişmeyi hızlandırmak için beraber çalışma prensibini birbirimizin fikrine saygı duymayı da birbirimize telkin etmemiz gerek. Teşekkürler.

Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı:

Ben belediye başkanımıza katkıda bulunmak istiyorum. Norveç'te toryum rezervlerinin yüzde 25'inin olduğu biliniyor. Ve dünyada önde gelen dünyayı yönettiğini vehmettiğimiz aileler Norveç'teki petrol hisselerini sattılar. Ve Norveç hükümeti de önümüzdeki 10 yıl için 1 trilyon Dolar araştırmaya para ayırdı. Dolayısıyla dünya rezervinin yüzde 75'inin bizde olduğunu biliyoruz veya madencilerimiz söylüyor. Dolayısıyla bizim çok ciddi problemler yaşamamızın altında enerji var. Bunları da görüp vakit geçirmeden çalışmamız lazım. Bir üniversitenin öğrenci işleri ve sağlık kültür daire başkanlığı çok önemli. Ne-

den, çünkü sağlık kültür daire başkanlığı eğer paraları harcamaya başlarsa üniversite birden hızlanır. Onun başında bir arkadaşımız vardı. Ona söz vermek istiyorum.

Erol Civelekoğlu:

Hepinize saygılar sunuyorum. Bir çok dostu yakından yeniden görmek beni onurlandırdı. Gerçekten çok haz duydum. Keyif duydum. Bir şey söyleyebilirim size. Buradan gülümseyerek çıkmanızı sağlayabilirim belki. Bir şeyler anlatacağım. Ben Milli Eğitim Müdür Yardımcısı olarak 6 yıl çalıştıktan sonra yorulduğum dedim ben. Dilekçemi yazdım. Müdür Bey'in yanına çıkacağım. Sayın Mustafa Merdan hocam

hiç tanımıyorum. Tanımıyoruz birbirimizi. Geldi. Ben seni götüreceğim üniversiteye dedi. Teferruata girmiyorum, elimizden tuttu getirdi. Burada çok güzel insanlar tanıdım. O insanlarla çok başarılı işler yaptık. Hocam hatırlıyor musunuz ? bizi çağırdınız dediniz ki ; burada kulüp çatısı az kulüpleri fazlaştırmamız gerekiyor, mevcutları nitelikli olarak iyileştirip sayıyı da çoğalt. Biz oradan başladık, Yamaç Paraşütü Kulübü'nü kurduk. Hem pahalı hem de tehlikeli bir şey. Mesela Dalış Kulübü'nü kurduk. İddialı bir üniversite olalım Satranç Kulübü'nü kurmanın bir

anlamı yok. Bir gün ustalaştık yamaç paraşütü şenliği yaptık hocam, siz de oradaydınız Eğirdir'in yansıtıcılarının bulunduğu arka tepede oradan atlıyor arkadaşlar. Kenan var, Oğuzhan Oruç, Ahmet var. Beni uçurmak için su alıyorlar. Bende diyorum ki ben yerimde sağlamım, ayaklarım yere basıyor, siz nereye uçacaksınız, neyle uçacaksınız uçun beni rahat bırakın. Olurdu olmazdı ikna edemediler beni. Sayın Vali vardı. Tepeye gidelim, tepeye bakalım oradan nasıl gözüktüyor hani paraşütle uçmasak bile en azından yüksekte bakarsınız gölün manzarasına. Orada bizim sağlık kültürden çelimsiz üflesen uçacak bir işçi var. Sen ne arıyorsun burada dedim. Ben uçtum dedi, ciddi mi söylüyorsun dedim bir daha uçacağım şimdi dedi. Ben Kenan'a bağırdım, gel. Ne oldu? Kenan yok, onun yerine kim var? 2. Şoför Ali. Ali'ye hazırlan ben uçuyorum dedim, hemen çorapları pantolonun üstüne çektik. Yukarıda acayip bir rüzgar var, beni uçurun dedim. Ali nasıl uçacağız dedim. Her yeri bağladıktan sonra, sağ adım 1-2-3 nasıl yani dedim ben. Sağ adım 1-2-3 Ali tekrarladı. Yani senkronize biçimde o çocukla beraber ikimiz birden sağ adımla başlayacağız 1-2-3 adım atacağız havadayız, böyle oldu mu? oldu. Ne güzel oldu, çıktık ayaklarımızın ucuna bakmadan. Çünkü bakarsak kayalar var uçuyoruz biz müthiş bir manzara, dağ manzarası yemyeşil. Kayalar var süper bir şey. Rüzgar da sustu o zaman. Kanadı taşıyacak kadar var. Ama benim oturmaya yarayacak yerlerim bölgelerim müthiş bir işkence altında. Sesimi bile çıkaramıyorum, ne olacak o manzaradan biraz duyum almaya başladım ama öbür tarafta hakikatten acı çekiyorum böyle bir işkenceyle zevk hissi birbirine karıştı. Ali nasıl gidiyor? İyi, ne zaman mezun oluyorsun? Bilmem. Aynı robot gibi şey. Ali sen nerelisin işte söylüyor yani iyi hayır evet bilmem beş altı tane dağarcığı var çocuğun onunla konuşuyor, indir durdur ben ineceğim aşağıya deme şansında yok Ali'ye bağımlayız. 15-20 dakikadan sonra benim belimin altı tutmuyor meğer şu sepet ya ben önde oturuyorum pilot da burada ben şunun içine oturacaktım kalkarken ben kenara gelmiş oturmuşum kan dolaşımı bitmiş tabi sonradan yere indik. Kenan'a sordum bunu en iyi kaptan o niye böyle oldu falan dedim ben, hocam düşmemişsin dedi, ee ne olacaktı? Pilot arkana oturuyor ya, şuradan vuracak ayağını sen sepete düşeceksin niye yapmamış korkmuş çekinmiş sende. Çağır o Ali'yi dedim, ben sepete nasıl adam düşürülür öğreteyim. Çok hatıra var anlatacak çok söz var da, ceremeyi verecek para yok derler ya, biz o taraflara girmeyelim sizleri gördüğüm için çok mutluyum onur verdiniz. Sizlerle çalışmak büyük zevkti özellikle idarede görev alan arkadaşlarım hakları bende çoktur onlar haklarını helal etsin teşekkür ederim görüşürüz.

Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı:

Bir üniversitenin Genel Sekreteri çok önemlidir, eğer Genel Sekreter size hata yaptırırsa ki hata yaparsınız, hiç mümkün değil yapmamanız. Dolaşısıyla sizin başarılı olma şansınız yok ama başarılı bir rektörün arkasınca hata yaptırmayan bir arkadaşı oluyor.

Ahmet Tevfik Köse:

Teşekkür ederim Sayın Başkan, Sayın Rektör Yardımcılarım, Sayın Dekanlarım ve bu kırk yıllık kurumun yükünü çeken Isparta'daki yüksek öğretim kurumunun daha doğrusu kahrını çeken herkesden alacaklı olan ama alacaklarını tahsil edememiş bir müessesenin kahramanları, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Bu dağ başına ilk gelenlerdeniz biz bu dağ başı diyorum ben iyi gübre seçerim. Her gün evime gittiğimde genelde ayakkabılarımın gübre içinden çıkmadığından serzenişte bulunduğumu hatırlıyorum. Geçenlerde biriyle karşılaştım, bir öğretim üyesi arka-

daşımla, bana dedi ki; sana o kadar çok kızıyorduk ki bu dağ başına geldiğimizde. Her gün penceremizi açıyoruz gübre kokusundan geçilmiyor ama bunun için dedim, bana dert yanmanıza gerek yok, bunun sebebi ben değilim. Kime dert yanacaktık kime şikayetçi olacaktık dedi. Ali Hocamdan şikayetçi olmanız lazım dedim, çünkü elinde hortumla her gün o çimi biran evvel çıkartmak için çaba sarf ettiği için ondan şikayetçi olmanız gerekiyor dedim. Şimdi yemyeşil bir kampüsten söz ediyorsanız bunun iki sebebi var, bir

tanesi hafta sonları gelen, bu saatlerde kampüste hiç kimsenin olmadığı saatlerde gelip gezen, nerede ne yapıldığını nereye hangi ağacın dikildiğini nereye hangi ağacın dikilmesi gerektiğini, hangi görevlinin hayvanların ağaçların yeşertildiği bölgelerden uzaklaştırılması için bizi uyaran bir rahmetliyi anmamız lazım bunun için. Rahmetli Şevket Demirel Ağabeyimiz. Şimdi onu anmamız lazım, bu kırk yıllık Mühendislik Fakültesi töreni boyunca biz üniversite oluncaya kadar, her öğretim üyesinin kiralalarını ödedik. Bunu kent olarak ödedik ve vakıf olarak ödedik. Bu vakfın başında gene biraz evvel alkışladığınız Şevket Demirel vardı, şimdi biraz evvel dedim ki bu kırk yıllık birim kırk yıl bu birimde yaşayan insanlar, Isparta'da yüksek öğretimin yükünü taşıdı kahrını çekti ama, hiçbir zaman şikayetçi olmadı. Özveride bulundu her şeyi paylaştı, bunu anlayabilmek için Isparta'yı iyi bilmeniz lazım, Isparta'yı iyi teşhis etmeniz lazım. Isparta'nın yolunun ne olduğunu anlamamız lazım yıllar öncesini hatırlarım Isparta'da her ay çıkan bir Ekin Dergisi vardı, bir kültür dergisi vardı, 1930 - 40 larda çıkan bir dergi bu derginin 30 larda çıkan bir derginin iki tane yazısını gördüm. Bir tanesi Ekrem Tuğra imzasını taşıyordu bir başkası da Müşerref Ağlarca imzasını taşıyordu. Ekrem Tuğra imzasını taşıyan yazının başlığı; "Bugünün Fantezisi Yarının Gerçeği Isparta" adını taşıyordu ve dışarıdan gelen bir kentlinin Isparta'yı anlatışı vardı, Isparta'nın gelecekle ilgili bir beklentisi vardı diyordu ki ben Isparta'ya geldim raylı taşıma sistemi ile Davraz'a çıktım, Davraz'da akşam üzerine kadar kayak kaydım, daha sonra bu raylı taşıma sistemi ile şehre geldim. Şehrin içerisinde cıvıl cıvıl üniversite öğrencileri vardı, ertesi günü gene şimendifer ile Antalya'ya gittim diyordu, böyle bir özlemi yaşıyordu. Ağlarca'da diyordu ki; Antalya'dan bir mayıs sabahı Isparta'ya giden bir yolda yaşadıklarını anlatıyordu bu ne demekti biliyor musunuz?

Bu kent 1930'lu yıllarda tercihinin yapmıştı iki yol olarak tercihinin yapmıştı, bu yollardan bir tanesi, irfan yoluydu. Bir tanesi de ümran yoluydu yani bayındırlık yoluydu, iman yoluydu ve medeniyet yoluydu. İşte bu fakülte bu yolun ürünüdür, bu iki yolun ürünüdür, bu irfan yolunun ürünüdür bu imanı gerçekleştirecek, bu medeniyeti gerçekleştirecek olan birimin ürünüdür. Şimdi çok kahr çekti bu fakülte. Ben şimdi hiç hatırlamadığınızı hiç duymadığınızı şeylerden bahsedeceğim. Sayın başkanım söyledi, bu şehir bir sevdi mi bir sevdaya katlandı mı uzun soluklu bir seveda içine düşer, aşık oldumu bu sevdayı hiçbir zaman peşini bırakmaz. Bu yol altmışlı yılların sonunda başladı ya bu yolun başlangıcında bu fakülte iki dönemde büyük bir üzüntüye kapıldı, bir tanesi 73 yılında imar planında tadilat yapılmış olmasına rağmen, bu kent bir ihanet ile Tıp Fakültesini Antalya'ya kaptırdı. İkinci sıkıntı, 1982 yılında yaşandı artık Mühendislik Fakültesi'ne hazırlanan, bir üniversite şehrine hazırlanan bu kent bu defa üniversite hakkını kaybetmekle büyük bir kaosa düşmesi gerekirken iyice bilendi ve ondan sonrada özveriler başladı. Dikkat ediniz, Antalya Akdeniz Üniversitesi kurulurken bu üniversitenin iyi kurulmasının tabanında kim vardı biliyor musunuz? İşte bu salondaki kahramanlar vardı. Bu Mühendislik Fakültesi'nde özveride bulunanlar vardı, çünkü gitmişlerdir Akdeniz üniversitesinin insan kaynakları birimini bu fakültedeki burada aramızda olan kahramanlar kurmuştur. Ne olmuştur biliyor musunuz? Akdeniz Üniversitesi'nin sağlıklı kurulması için ekonomi ile ilgili kurumların kuruluşunu, aynıyatını, muhasebesini, daire başkanlıklarını bu kahramanlar kurmuştur. Ne olmuştur biliyor musunuz? Ali Hocamlar iyi hatırlar, Akdeniz Üniversitesi'nin kısa süre içinde gelişmesini sağlayan insanların yanında bu fakültenin özverileri dahil olmuştur. 25 tane profesör kadrosunu akademiden bize aktarılan 25 tane profesör kadrosunu ve 15 tane doçent kadrosunu Akdeniz Üniversitesi'ne verme suretiyle kısa süre içerisinde onun atılım yapmasını sağlamıştır. Yalnız idari yapılanma bakımından değil akademik yapılanma bakımından da bunu sağlamıştır, bunun karşılığında Akdeniz Üniversitesi'nden hiçbir şey almamıştır. İşte burada arkadaşlarımızın hepsi burada, Mustafa Hocamlar burada, yıllar yılı bu işi yaşamış Fuzuli Hocam burada, Aziz Hocam burada, Ali Hocam burada. Şimdi aynı özveriyi bu fakülte başka dönemde daha gelmişti. Bu dağ başında bunu bu fakülte çok yaşamıştır. Dikkat ediniz bu dağ başına geldiğimizde su yoktu, kanalizasyon yoktu ve inşaat artıkları taşındığımız şeyin içerisindeydi. Arkadaşlarımıza dedim ki; herkes bayanlar şalvarıyla gelecek erkek arkadaşlar kot pantolonlarıyla gelecek. Herkes bulunduğu şeyi temizleyecek. Odayı temizleyecek. Dikkat ediniz kanalizasyonumuz yok dedim iki tane çukur yapılmıştı, bir tanesi şu Atatürk Anıtı'nın yanında bir tanesi de çıkarken döndüğümüz arazide vardı. Ne oldu biliyor musunuz? Bu kampüsü yaşanır hale getirenler bu kahramanlardır, buradaki kahramanlardır. Düşünün Mustafa Hocamı, öğrencilerini almış gelmiş çim yapmaya çalışan bir Mustafa Hocamdan bahsediyorum. Şu otoparkın, caminin oradaki otoparkın üzerinde aşağı yukarı bir gün bine yakın çam geldi, arkadaşlarımızı topladık sorduk; dedik kaç günde yapılır bu? Dediler ki

Bu dağ başında bunu bu fakülte çok yaşamıştır. Dikkat ediniz bu dağ başına geldiğimizde su yoktu, kanalizasyon yoktu ve inşaat artıkları taşındığımız şeyin içerisindeydi. Arkadaşlarımıza dedim ki; herkes bayanlar şalvarıyla gelecek erkek arkadaşlar kot pantolonlarıyla gelecek. Herkes bulunduğu şeyi temizleyecek. Odayı temizleyecek. Dikkat ediniz kanalizasyonumuz yok dedim iki tane çukur yapılmıştı, bir tanesi şu Atatürk anıtının yanında bir tanesi de çıkarırken döndüğümüz bakın binasını geçtikten sonra döndüğümüz arazide vardı. Ne oldu biliyor musunuz? Bu kampüsü yaşanır hale getirenler bu kahramanlardır, buradaki kahramanlardır.

üç günde yaparız bir Perşembe günü hiç unutmuyorum, geldim ceketimi çıkarttım elektrik direğine astım. Öğleden sonra bir toplantı için Konya'ya gideceğim dalmışım, bir baktım ki o alanda bir uğultu var. Benim o halimi gören idari personel arkadaşlarımız koşarak gelmişler. Beni o halde gören akademik arkadaşlarımız öğrencilerini alıp gelmişler, o hali gören arkadaşlarımız, Göltaş'a gitmişler, burguları alıp gelmişler. Burgu çukur açmaya yetişemiyor, yani o arkadaşlarımızın heyecanından saat on iki de bine yakın çam bitmişti bu gün yemyeşil olarak gördüğümüz o alanda. Şimdi üniversite olduk, 92'de üniversite olduk biraz evvel Sayın Rektörüne takıldım, ya senin bir konuşmanı gördüm ben, bu salonda 20-21 Mayıs 2016 yılında yapılan bir konuşmayı gördüm, Mühendislik Fakültesi Dekanlar Konseyi'nde, ya-

pılan bir konuşmanı gördüm. O konuşmada Sayın Rektörüm diyordu ki; 92 yılında kurulan üniversitemiz fiziki ve akademik yapılanmasından söz ediyor ve SDÜ'nün hızla gelişen bir Anadolu üniversitesi olduğunu söylüyordu. Ve ardından da diyordu ki artık öyle bir noktaya geldi ki üniversitemizi sürdürülebilir kalite yönetiminde önemli bir hale getirmemiz gerekiyor. Tabii burada 92'de kurulan üniversitelerin içinde, çok hızla gelişen, fiziki veya akademik yönden çok hızla gelişen üniversitemizin bu hale gelmesinde, çalışmaktan onur duyduğum rahmetli kurucu rektörümüz, Hasan Gürbüz'ün çok büyük bir emeği var. İkinci Rektörüm Sayın Çakmakçı'nın çok büyük katkısı var. Fakat burada göz ardı edilmemesi gereken bir tespit var, eğer Mühendislik Fakültesi olmasaydı, istediğiniz kadar becerikli olun bu ivmeyi yakalama şansınız yoktu. Neden yoktu? Çünkü 875 dönüm bir araziniz vardı ve Milli Eğitim Bakanlığı'ndan intikal etmiş bir projemiz vardı, Mühendislik Fakültesi'nin projesi vardı. Bu projeler hemen hayata geçirilmek suretiyle bu fiziki yapılanması sağlandı bu olmasaydı ne olacaktı? Bu süreç belki beş yıl daha geriye ertelenmiş olacaktı. Ne yapacaktınız? Bir kabalaştırılmış alan çalışmasına girecektiniz, proje yarışmasına girecektiniz. Belki bu ivmeyi yakalayamayacaktınız. 92 yılında kurulmuş olan üniversitelerin 18 tanesinde bu fakültenin emeği vardır, bu fakültenin alacağı vardır. Bun göz ardı etmeyelim. Pamukkale'de bu fakültenin emeği var. Adnan Menderes de emeği ve alacağı vardır. O tarihte kurulmuş Anadolu üniversitelerinin tamamında, bu fakültenin maddi yünde alacağı vardır, bunu göz ardı etmeyin. Hiç biriniz duymadınız bunu, Sevgili Sekanım 92'de Akdeniz Üniversitesi bütçesine Isparta Mühendislik Fakültesi'nde kullanılmak üzere 15 milyar ödenek konurdu. Acaba burası üniversite olursa paraya ihtiyacı olur mu diye. 11 Kasım'da üniversiteyi fiilen açtık, rahmetli

Rektör'ün geldiği 11 Kasım'da eski Genel Sekreter odasına yerleşti. Bir kamulaştırma yapmak için 35 gün süremiz var, Rektör'ün göreve başladığı günden itibaren de sonuna kadar 16 gün süremiz var, işte oradaki kahraman arkadaşlarımız ve Isparta'nın her seferinde andığım sevgili valimizin çok büyük katkısı var. O dönemin sevgili valisi bütün kamulaştırma kurumundaki kamulaştırma elemanlarını topladı ve 238 versiyel iyi ve 35 günde kamulaştırılması gereken yerin 31.12.99 da 238 evrak 2. Notere teslim edildi. O sayede ne ile oldu? Sevgili Atasever Dekanımın öngörüsü ile oldu. Şimdi diyeceksiniz ki; bu üniversitelerden ne alacağı var? Gidin Pamukkale Üniversitesi'nin Rektör odası kimin parası ile yapılmıştır? Gidin Adnan Menderes Üniversitesi'nin ilk Rektör koltuğu kimin parası ile alınmıştır? İşte Mühendislik Fakültesi'nin parası ile alınmıştır ve bu para geri ödenmemiştir. Bunlar birer kurumsal hafıza, Sayın Rektörüm de söyledi; bizim bekli de kırk yıldan sonra oluşturmamız gereken en önemli şey, kurumsal hafızadır. Bunda kahramanlarımızı tespit etmektir, yani Vakfın, Şevket Ağabey'in, Sadık Doğan'ın kahramanlığını tespit etmektir, Fuat Ağabey'in kahramanlığını tespit etmektir bunları ortaya koymaktır. Şu resim sergisini gezerken, hem sevindim hem üzüldüm, bütün dekanlarım hatırlarlar, bir Mühendislik Fakültesi'nin kuruluşu sırasında çekilmiş fotoğraflar vardı, bu fotoğraflar bugün yok, neden? yerini bilen yok, ben çok iyi biliyorum üstlerinde çok iyi bilmesi lazım, istirahat ediyorum akreditasyonu alırken ki çok önemli bu şehre yön verirken çok önemli. Yaşanabilir kentlerde fakültemizin rolü olduğu çok önemli, öğrencilerimizin yeni bu kentte yeni anterlerinin yaşanabilmesi için çok önemli. Bunları yaparsanız uzun yıllar anılır, hatırlanır bir kurum olmanın dışında, unutulmaz bir Mühendislik Fakültesi, unutulmaz bir SDÜ olur.

Belediye Başkanı Yusuf Ziya Günaydın:

Değerli hocalarım önce sevgi ve saygılarımı sunuyorum, çok güzel konuşmalar hatıralar oldu. Bir de yine hatıralar olarak, bir eski Belediye Başkanı ve şimdiki Belediye Başkanı aynı masada yan yana duruyoruz, bu da bana şeref ve gurur verdi. Üstadımız Isparta'nın çok yollarını açan Belediye Başkanı ondan söz edilmedi. O yüzden Isparta'ya gelmiş geçmiş belediye başkanları arasında en büyük hizmeti vermiştir. Kurucu bir belediye başkanı, bunu her zaman her yerde bulmak biraz şanstır. Biz de bu kuruculukta benim de ilham aldığım konular vardı, örneğin Isparta'mıza bizi muhalefet belediye başkanı gördüğümüz anda çok şiddetli görüldüğümüz anda, ama cesaretin ve kararlılığın bir gün neticeye varacağını da biliyordum. Ne olursanız olun ve bizde ilk defa Türkiye'de arıtma ayrıştırma tesisi bunlar belediyenin yapacağı konulardır, biraz da şehre ekonomi açısından katkıda bulunmak da önemlidir. Bunun için 81 vilayet içinde belediyeler arasında kurucu Isparta Belediyesi'dir. Birkaç fabrika kurulmuştur, kendi çapında kendi bireysel boyutunda, örneğin dağlarımızın her tarafı bist doludur pomza doludur. Yeni bir alan tespit edip pomza sanayi merkezi ünvanını, ruhsatını alarak Ortadoğu'nun en büyük fabrikası kurulmuştur ve Türkiye'nin her tarafından şu anda mal üretmekteyiz. Ayrıyeten bir taş

O zamanda çok zorluklar vardı, o zaman da kahramanlar vardı, bir panel yapılacak salon, yer, para yok hiçbir şey yok akademi kurulmuş herkes heyecanla çalışıyor, bende derslere çok heyecanlı giriyorum. Saçlar simsiyah böyle beyaz değil, böyle genciz, çalışıyoruz o arada panel de kültür sinemasında yapıyoruz, yer yok diye ama para da yok. Çok mutluyum, bunun buradan yanlış anlaşılmasını istemiyorum, özellikle o zamanlar bir sponsor aranıyor, fazla zengin firmalar yok, tabii şevket ağabeyi söylemeye gerek yok, yoktan uğraşanlardan birisi de o.

fabrikası kurduk ve gördük ki Isparta'mızın hakir gördüğümüz bir taşı vardı; gıgerli taşı bu sefer bu taşı bundan 4-5 sene evvel bir katılımla önemli mimarların feyz aldığı hatta geçenlerde vefat eden, Zaha Hadid de o taşı o fuarda katıldığından dolayı bunu saraylara önermeye başladı. Putin'in sarayı bizim Isparta taşından yapılmıştır. O beğenmediğimiz taş meşhur olmuştur, Aliyev'in sarayı bizim taştan yapılmıştır, Ak-saray şimdi Beştepe deniliyor, onun bütün çevre bahçeleri bizim fabrikamızdan yapılmıştır. Denizli'nin tüm su parkı, Konya'nın parkları, Alanya'nın meydanları ve saymadığım şeyler bizim taştan yapılmış ve meşhur olmuştur. Bu üretim kutsallığında keşke daha büyük işler yapsak, bu kurucu belediyecilikte örneğin ben, o zaman lisede okuyordum, lise son. Bu kuruculuk hissiyatı aşama olarak da Fuat Ağabeyden bize geçti o yüzden yan yana oturmaktan da şeref duydum. Şimdi tekrar yapacağımız

çok iş var, henüz yapılacak. O yüzden vakitinizi almayayım birde üniversitenin çok güzel anılarından, bulunuldu. Ben yine taa Akademi'den birkaç nokta anlatayım, çünkü Akademi kurulduğunda, üniversitenin ikinci mezunlarına 1978 Onarım, Tasarım ve Yapı derslerine girdiğimi söylemiştim. O zaman da çok zorluklar vardı, o zaman da kahramanlar vardı, bir panel yapılacak salon, yer, para yok hiçbir şey yok akademi kurulmuş herkes heyecanla çalışıyor, bende derslere çok heyecanlı giriyorum. Saçlar simsiyah böyle beyaz değil, böyle genciz, çalışıyoruz o arada panel de kültür sinemasında yapıyoruz, yer yok diye ama para da yok. Çok mutluyum, bunun buradan yanlış anlaşılmasını istemiyorum, özellikle o zamanlar bir sponsor aranıyor, fazla zengin firmalar yok, tabii Şevket Ağabeyi söylemeye gerek yok, yoktan uğraşanlardan birisi de o. Onu söylemeye hacet yok, herkesin bildiği bir konu olması lazım, Allah rahmet eylesin, bu üniversitenin kuruluşunda çok büyük yapmadığı yok. Şu an çok şükür üniversitenin bütçesi 500'e çıktı, belediyenin bütçesi 385 milyon bakın belediyeyi geçiyor, nereden nereye? 40 yıl geçmiş o panelde bir sponsor olması lazım, çok sponsor yok bende Günaydın Firması'nın sahibiyim. Babamla birlikte yürütüyoruz kendimi övmek için söylemiyorum, o sponsorluğu da bana verirlerdi bunlar küçük paralar ve o bana zevk vermişti. Her zaman zevk duyuyorum, şimdi de aradan zaman geçti şimdi Belediye Başkanı olduk yine zevk, şeref duyduğum bir şey var çok zaman sponsorluklar bana verilir yemeklerde, davetlerde ama belediye başkanı olarak, bundan da şeref duyuyorum bundan zevk duyduğumu da söylüyorum ki başka sponsor arayan öğretim üyeleri de bana rahatlıkla başvurabilir. Bu üniversitenin, hani bir şarkı vardır 40 yıllık dost gibiyiz ikimiz diye. 40 yıl önceden başladım üniversiteye, 2002 de yine öğretim üyeliği bitirme projelerini yaptığım bir üniversite. Ben tüm üniversiteyi, bütün eski arkadaş-

larımı, bütün sizi hatta yeni öğretim üyelerimizi de kendime 40 yıllık dost gibi görüyorum. Teşekkürler.

Prof. Dr. M. Lütfü Çakmakçı:

Değerli katılımcılar, böyle tatlı bir sohbeti bizlere verdikleri için tüm katılımcılara teşekkür ediyorum ve arkadaşlarım bundan sora dışarıda devam edeceklerdir ama bir şeyi unuttular, gazo noktasını unutmayın, o noktadan da birini konuşturun iyi günler diliyorum saygılar sunuyorum.

Okutman Neşe Okur (Sunuş):

Değerli katılımcılar, bu güzel söyleşide konuşmacılar bizlere samimi duygularını ve gönlümüzü hoş eden hatıralarını anlattılar. Bizler de onları günün anısına hazırlanan plaketlerle uğurlamak istiyoruz, kendilerine plaketlerini dağıtmak üzere, Rektörümüz Sayın İlker Hüseyin Çarıkçı'yı ve şu anda salonda bulunan Rektör Yardımcılarımızı sahneye davet ediyoruz. Plaketler verilirken bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Değerli konuklar bu etkinlikte gerçekleştirilen konuşmalar etkinlik fotoğrafları ve fuayede bulunan anı defterine yazılan notlar kitap haline getirilecektir. Sizler de anı defterine düşünce ve anılarınızı yazabilirsiniz. Saygıdeğer konuklar sırada 2. söyleşi yer alıyor. Bu bölüm okulumuzun ilk mezunlarından Mühendislik Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Sayın Celalettin Başyigit modarörlüğünde gerçekleşecek ve Mühendislik Fakültesi mezunlarına söz verilecek. Mezunlar oturdukları yerden aralarda dolaşacak mikrofonlar aracılığıyla anılarını aktarabilecekler. Prof. Dr. Sayın Celalettin Başyigit'i sahneye davet ediyoruz.

Celalettin Başyigit:

Sayın misafirler, sevgili hocalarım, sevgili dönem arkadaşlarım ve çok değerli öğrencilerimiz. Bugün Mühendislik Fakültesi'nin 40. Yıl etkinlikleri çerçevesinde bana verilen moderatörlük görevi için yöneticilerimize teşekkür ediyor hepinizi saygıyla selamlıyorum. Ben çok kısa okulun açıldığı ilk günden şu saniyeye kadar bu müessesede çalışmanın mutluluğunu ve huzurunu yaşıyorum. 40 yıl önce 1976-77 eğitim öğretim yılında Isparta Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi

olarak eğitime başlayan öğrenimimiz hepinizin bildiği gibi eğitim-öğretim Eylül ayında olur. Ancak bina yokluğundan dolayı, bina temin edi-

lememesinden dolayı 21 Şubat 1977'de eğitim-öğretime başladı. Bu bina hepinizin bildiği gibi Isparta'nın Aksu Caddesi'nde Gülkent Ortaokulu olarak bilinen bir binanın sadece 4. katında İnşaat ve Makine Bölümü olarak eğitime başladı. 2. senemizde 3. 4. katı kullanabiliyorduk. 3. senemizde binanın tamamı bize verildi. Ve ne bir kütüphanemiz, ne bir laboratuvarımız ne bir yemekhanemiz vardı. Bugün doğu ve batı kampüsleri fakülteleri yüksek okulları 88 bin öğrencisi 4 bin çalışanı ve akademiden bugüne 200 binin üzerinde mezun veren bir dev Isparta'nın bacasız fabrikası olduk. Isparta'da yükseköğretim fikrini oluşturan ve her aşamada büyük emeği ve katkısı olan başta 9. Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel olmak üzere herkese şükranlarımızı sunuyor ve minnetle anıyorum. Ayrıca ebediyete intikal etmiş hocalarımızı, personelimizi ve arkadaşımızı rahmetle anıyorum. Programın bu bölümünde mezun arkadaşlarımızın çok kısa anılarını anlatmak üzere mikrofonlar dolaştırılarak o günkü anılarını anlatmalarını rica edeceğim. Fakat müsaadenizle iki hocamıza söz vermek istiyorum çok kısa bir şekilde. Başta Ali Doğan hocamıza. İzniniz varsa çok kısa bir şekilde anılarını anlatmalarını rica edeceğiz.

Prof. Dr. Ali Doğan:

İlk öğrencilerimi görmek için inanın gece neredeyse uyumadım. Onları o kadar seviyorum ki tarifi imkansız. Çok hatıram var. Bizim bir kaza geçirmiş Renaultumuz vardı. Bana dediler ki ya sen bu arabayı kullan bu Rektörlükten aşağıya doğru bir aks çizeceksiniz. Kimse yok. Aysel diye bir kız öğrencimi çağırdım bir Cumartesi günü o arabayla resmi arabayı ilk defa kullandım o da Cumartesi günüydü. O aksı belirledim yani bu binadan yola geçen aks eksen ama oradaki Isparta Yükseköğretim Vakfı binasının ortasından geçiyordu. Yıkamak Akdeniz Üniversitesi o zaman inşa-

at dairesi oraya bakıyor. 6 metre 75 santim aksı Isparta'ya doğru kaydırdım. Bugün binanın dibinde en az 6 metre demir çakılıdır bakarsak. Oradan yolu açtık ama düşey kup çok tehlikeli. İnanın her hafta sonu neredeyse o kupun başında kaza olur diye endişe içinde geçirdim. Olmadı fakat bir kaza orada BAYTOP diye bir iletişim hattı geçirilecekti. Kulakları çınlasın Ali Hoca izin vermedi. Onlarda yolun ortasından geçerken bir menfez bırakmışlar. Araba gelirken kapak fırlıyor orada ciddi bir kaza oldu. O da bizim yüzümüzden değil. O kadar çok hatıram var ki. Sizler 40. Yıl nedeniyle ilk 11 yılım o kadar zor geçti ki. Biz buraya her mevsimde bir ağaç diker ertesi gün Çünür'ün keçileri tahrip ederdi. Hep serbest bırakırlar keçileri. Çok hatıram var. Hocama devredeyim ben sözü.

Prof. Dr. Mustafa Merdan :

Şimdi Ali Doğan Bey'le oldukça maceramız var. Ali Doğan Bey İnşaat Mühendisliği'ne bakmak üzere gönüllü Başkan Yardımcısı'ydı ben de makine mühendisliğine bakmakla Gönüllü Başkan Yardımcısı'ydım. Anarşi korkunç ve biz bilmiyorum şu an aynı şeyi yapabilir miyim? Her teneffüste Ali Doğan Bey inşaat katında ben de makine katında öğrenciler kavga yapmasın

diye turlardık. Şimdi buradaki öğrencilerimiz belki o günleri hatırlar. Sonra anarşiyi yine tamamlayamadık. Çünkü diyoruz usturuplu okusun ve Ali Doğan Bey ile çıktık çarşıda turlamaya. Gülkent Ortaokulu'ndan ben sağda o solda ama Ali Doğan Bey azıcık korkuyor ben 2 metre öndeyim ve öğrencileri kavga ettirmemeye silah çektiirmemeye çalışıyoruz. Ve çok enteresan diyoruz ki elebaşı kim ve elebaşı kim çıktı biliyormusunuz. En çok sevdiğimiz öğrencimiz. En öne oturup gran tuvalet giyinen, tah-talarımızı silen, o ortadan şöyle gidiyor "Hasan sen sola git, Hüseyin sen ileri git" ve baktık ki silah kontrolü onda. Biz, bilmiyorum o zaman şu an herhalde onu yapabilir miyiz, o silahların arasında kavga ettirmemek için hiçbir öğrencimiz incinmesin ama bizim ne olacağımız belli değil.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Mustafa Hocam isim verirsiniz memnun olurum gran tuvalet giyiniyor deyince beni anlamış olabilirler.

Prof. Dr. Mustafa Merdan :

Yok siz değilsiniz. Bir başka öğrencimiz. Ama gerçekten o günlerimiz çok zordu ve kısacık bir şey daha, zamanınızı almayayım çok ilerledi. İngiltere'den misafir bir ailem gelecek. Antalya Havaalanı'na karşılamaya gittim. Günde İstanbul'dan Antalya'ya bir uçak var, 11:40 ve uçaktan İngiliz aile çıkmadı. Dedi ki Ersürel'de bekleyeyim. Fakat birisi geldi koluma girdi. Hocam dedi sizinle biraz konuşabilir miyim ve bir otelin altına girdik.

Beni oraya dövmeye, hatta öldürmeye götürmüş ve bazen kötülükler iyidir. Biz onunla ahbap olduk ama biraz sonra başka bir öğrencimiz geldi ve dedi ki biz filan hocayı öldüreceğiz. Bunu da sen sağlayacaksın. Isparta'dan Antalya'ya giden otobüse binecek. Kuş şu otobüse bindi diyeceksin. Ben buna biraz nasihat etmek istedim, dedi ki sen ölümüne mi susadın ve öteki öğrenci dedi ki hocam bu dedi katil 11 kişi öldürdü. Sakın ha sakın buna bir şey deme hepsine evet de dedi ve neyse o gün akşam İngiliz aile geldi. O günlerde Ali Doğan Bey hocamızla o günün

gençlerine bir şey verebilmek için elimizden geleni yapmaya çalıştık ve o öğrencilerimi arıyorum. Anarşi hariç onların hepsi keşke şuan öğrencimiz olsa. Onları arıyoruz. Hepiniz hoş geldiniz ve gerçekten ben bir düşünüyorum gaddarmışım ben, o günlerde ben onlara bir soru sorardım ki. O sorulardan da geçerlerdi. Dün bir öğrencim aynen şunu dedi imtihan sorusuna baktı bizim aslanlardan, hocam bize çok kötülük yapmış-

sın dedi ben dedim ki imtihanın sonunda tekrar konuşalım. İmtihanın sonunda ne diyordun dedim. Hocam özür dilerim, vazgeçtim dedi. Sizi çok seviyorum, hepiniz hoş geldiniz, nice yıllara.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Çok teşekkür ederiz hocam. Şimdi müsaadenizle çok kısa bir konuşma yapmaları için Abdullah Tanyolaç Hocamızı da rica edelim.

Abdullah Tanyolaç :

Saygıdeğer Çakmakçı Hocam bir şey ifade ettiler ışıklar hiç sönmessin. Üniversitenin ışığı hiç sönmessin. Saygı değer Günay Beyefendi de kıvrımayacaksınız dedi, ben de kıvrımadan konuşacağım. Belediye başkanlarımız da girişimcilikten yani müteşebbis yaşamdan ve yaptıklarından bahsettiler. Saygıdeğer Ahmet Tevfik Köse hocam da şehir milliyetçiliği duygularıyla Ispartalılıktan bahsetti. Burdurluyum iki çocuğum da Isparta'da doğdu çok onurluyum. 1983 Mayısında başladı benim öyküm. Isparta Mühendislik Fakültesi uzman arıyordu, spor uzmanı ve saygı değer Hasan Hüseyin Bülbul beni çağırdı sınava girdim ve bu sınavı başarıyla atlattım. Gerçekten seçici bir kurul vardı Ankara'dan gelmişti. O kurulun yaptığı sınav gerçeğinde de Isparta Mühendislik Fakültesi oldum. Gülkent Ortaokulu veya şimdiki adıyla lisenin olduğu binada dolu dolu günler geçirdik. Çok ciddi güzellikte birliktelikler sağladık. Arkadaşlık dostluklarda terör yoktu hocam ve kesinlikle YÖK Yasası da işte o terörü engellemek için çocuklar sol ellerini sağ ellerini kaldırıyorlar Beden Eğitimi Dersi yapsınlar diye zorunlu Musatafa Kocakilit diye bir evladım vardı öğrencim. Koltuk değnekleriyle Beden Eğitimi Dersi'ne sokulmak zorunda kaldı. Daha ilginç Saygıdeğer Ali Keçeli Hocam futbolu sporu hiç sevmezdi. Spor salonumuz da sınav salonuydu. Top izi

kaldı diye beni salondan kovdu. Salon gerçekten sınav salonuydu. Spora çok büyük ehemmiyet verildi. Yalvaç'taki okulunda halatı elimde kalmıştı. Ben spor yaptırmak istediğim zaman özellikle (ben de sporcuyum) Yalvaç'ta halat çektim derdi bana ve YÖK bu programın çerçevesinde beden eğitimi derslerine ciddi bir yönlendirmeye adını koymuş ve uygulatmış iken maalesef sadece öğrencilerimizle arkadaşlarımızla ki birçoğuyla yaşittim. Örneğin Hüseyin Tabata 1976'yı 60 yaşında şu an ben de aynı yaştan insanıyım. Benden küçükler de Erol Keskin'di, Nilay'dı, Cemal Erkan'dı, Mehmet Köse'ydı. O arkadaşlarımla biz arkadaşça sporlar yapardık salonda kovulmadığımız süre içerisinde. Spor salonuna yeterlilik anlamında koyulan aktivitelerden sonra biz Mühendislik Fakültesi'nde spor adına neler uygulayabiliriz diye düşündük. Gerçekten güzel şeyler de yapmaya çalıştık. Öğrenci arkadaşlarımla personel kardeşlerimle öğretim elemanı dostlarımla mühendislik haftalarında da sorumluluklar aldık. Konserler, maçlar, Davraz'a turlar, hatta Köprülü Kanyon'a kadar piknikler açtık. Köprülü Kanyon'a Mühendislik Fakültesi'nden 200 tane insanla hem de yüreklerini koyarak kötü yollardan geçerek Sütçüler Kanyonu'nda piknik yaptık döndük. Davraz'a Saygıdeğer Hocam söyledi. Feyzullah Hoca'yı çıkardım ama Saygıdeğer Kuyucu-

ları da çıkardım. Arkasında da gelse grubun önden giden kornea yanığın-
dan gözünü kör etti şahsım. Ve mutlulukla biz 2655 metreye 4-5 kez yük-
sek çıkışlar yaptık ve ilginçtir Mühendislik Fakültesi'ni o en üst noktaya
beton dökerek ismini yazdırmıştık. Ve ben bu Davraz'ın tepesine çıktığı-
mız günleri futbol takımımızı hem de Mühendislik Fakültesi Spor Kulübü
kurarak ürettiğim Ali Doğan hocam pek sevmezsiniz sporu ama arada bir
gelirdiniz maçlara, Allah razı olsun. Çok anlamlı bir şekilde personelimiz
yürekli öğrencilerimiz ve saygı değer öğretim elemanları tarafından des-
teklenererek anlamlı ilişkilerle çok güzel faaliyetlerde bulunduk. 50 kişiyle
Davraz'a çıktıysak 250 kişiyle pikniğe gittik. Bir gün Mühendislik Fakülte-
si Spor Kulübü Isparta'da şampiyon oldu. Gerçekten o kulübün kuruluşun-
da çok emeği geçen dost kardeş var burada. Olağanüstü duygular yaşadık.
1000 kişi Mühendislik Fakültesi Bayrağının altında İstasyon Caddesi'nden
başlayarak Isparta turu attı ve bana o günler içerisinde kampüse geldik
burada da maalesef sahamız yoktu bizim. Çünür'den Şoför Kazım vardır
oralarda gördüm bana pulluk buldu. Eğitim-öğretimin ışığı sönmesin hiç-
bir zaman sönmesin hep yansın. Olanak tanırken spor için tesis yapmıyor-
sun spor uzmanın var üniversiten de, yani sakı değil özür dilerim. İş yap-
malıyız dedim pulluğu getirdim saha yaptık biz şimdiki camimizin olduğu
yere. Basketbol alanımız yoktu ısıtma tescil binası vardı Turgay da orada
onlara panya çaktırdık. Tescil binasının üzerinde zıpladığın zaman altlar
kömürlük boşluk sallanıyordu ama bütün öğrencilerimiz de spor yapıyor-
du. Sağlıklı nesiller yaratabilmek Büyük Önder Atatürk'ün dediği gibi zeki,
çevik ve ahlaklı insanlar lazım. Maalesef biz bunları yapabilmek için bütün
şartları zorladık. Ben Antalya'ya ayrılmak zorunda kaldım. Bana da pan-
kart yazdı sevdiklerim hem öğrencilerim, hem meslektaşlarım, hem bü-
yüklerim, eli öpülesi insanlar. Abdullah Hocam bizi bırakma dediler ben 1
sene gitmedim burada kaldım. Yaşamımın en zevkli son senesiydi belki de.
Sonra da dediler ki Tanyolaç ayrılıyorsun, emeğin var, güzelliğin var üret-
tiğin var, bir Tanyolaç gitsin ama hiç değilse bir Tanyolaç kalsın. Yerime de
Atilla Tanyolaç kaldı, bugün çocuk baktığı için aramızda değil. Kesinlikle
Atilla Tanyolaç'ın izlerini saygı değer büyüklerimin de çizdiği çerçeve içeri-
sinde gördüm. Bugün sabahleyin saat 6:30'da Antalya'dan buraya hareket
ettiğimde çok duygulandım. 40 yıl içinde benim de dolu dolu 10 yılımın
geçtiği için de çok onurlandım. Hepinizi saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Abdullah hocamıza çok teşekkür ederiz. Şimdi de sevgili arkadaşlarım
sınıf arkadaşlarım dönem arkadaşlarım lütfen mikrofonu elinize alın çok
kisa anılarınızı anlatın arkadaşlar size mikrofonu uzatacaklar. Buyurun
söz sizde.

Abdurrahman Karaman :

Hepinize saygılar sunuyorum. 761002 İnşaat, Abdurrahman Karaman. Öncelikle şu anda hayatta olmayan arkadaşlarıma rahmet diliyorum. Burada olanlar ve olmayanların hepsinin haklarını helal etmesini istiyorum. Bir kısmını Merdan Hocam anlattı. Ali Hocam da anlattı. O dönemleri birçoğunuz hatırlar veya hatırlayamaz. Sabah evden çıktığımızda akşam nerede olacağımızı bilemezdik. Okula giderken de giydiğimiz kıyafetler ona uygundu. Yani böyle kravat, takım elbise onları tanımazdık. Kot pantolon sağlam bir ayakkabı çünkü kaçman gerekir. Onları birçoğunu Merdan Hocam anlattı. Parka tabi o da olmazsa olmaz. Bir kısmımız anlattı, bir kısmımız sağ elini kaldırır, bir kısmımız sol elimizi kaldırır, özellikle o sol elini kaldıran arkadaşlardan helallik istiyorum. Yani hakkınız geçmiştir bilerek veya bilmeyerek hocalarımızdan helallik istiyorum, hepsi haklarını helal etsinler. Buraya gelenler gelmeyenlere iletin lütfen, benim hasretten israhım budur. Çünkü orada bilerek veya bilmeyerek haksızlık yaptığımızı zannediyorum, kendi adıma konuşuyorum ben. Onun dışında Ali hocamla ilgili bir hatıram var, şimdi Ali hocamın 3 tane kalıplaşmış kelimesi var diyelim. Bir tanesi 'evet', biri 'nedir', diğeri de 'ne yapmakta fayda vardır'. Biz sınıfta üçe bölünürdük bir kısmımız

eveti işaretlerdi, bir kısmımız 'ne yapmakta fayda vardır'ı işaretliyordu bir kısmı da 'nedir' i işaretlerdi. Bahse girdik, bahsi kazanan diğerlerine bir şeyler ısmarlardı. Bir taraftan yine Ali Hocamın başka bir özelliği ise vize notu 30'dur imtihana girersiniz, 29.975 alamadı asla kararı değişmezdi. Biz tabi fazla iyi öğrenci değildik onun döneminde yani devam bakımından. Aniden bir imtihan yaptı sınıfta o da meşhurdu, böyle hemen ani dönüşü yapar, evet nedir kağıt çıkartalım. Tek soruluk bir imtihandı. Soruyu sorar dersin sonunda toplardı. Hiç unutmam PÇ 500'ün 28 gün sonraki dayanımı nedir diye tek soruluk bir imtihan yaptı. Sağımdakine sordum ya kaç çıkardın bir rakam söyledi ona sordum sen ne çıkardın başka bir rakam söyledi, öndeki başka, öbürü başka bir tanesini. Tuttursam yazacağım, yani ikisi bir olsa yazacağım. Bir rakam yazmadım. Başta Celalettin olmak üzere herkes yazıyor. Hesap kitap gırla gidiyor. Sınav sonu geldi, hocam başladı toplamaya, ben kağıt bomboş hiçbir şey yok. Ayp olmasın diye sorudaki 500'ü yazdım buraya. Sorunun içindekini cevap 500 diye yazdım verdim. Aradan 3-5 gün geçti. Ali Hocam dedi ki Abdurrahman nedir, tahtaya gelmekte fayda vardır. Hocam gelmekte fayda yoktur. Ben gelmiyorum dedim, çünkü çağırdığında elimize silgiyi verirdi, sil bakayım burayı, gelmekte fayda vardır; yok hocam gelmekte fayda yoktur derken, biz çıktık mecburen bana o imtihandaki sorunun cevabını tahtaya yaz dedi. Ben ne yazdığımı hatırlamıyorum. Hangi imtihan hocam, hocam ben bilmiyorum tahtaya 500'ü yazdım meğer doğru cevap oymuş. O doğru cevaptan bir yırttık ve diğer derslerde başarı sağlayarak okulu bitirdik biraz geç de olsa bitirdik. Beni dinlediğiniz için teşekkür ediyorum. Tekrar hakkınızı helal edin, sağ olun.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Teşekkür ederiz hocam. Metin Çelik Bey var.

Metin Çelik:

Saygıdeğer hocalarım. Sayın Başkanım, değerli konuklarımız ve 76'da başlayan serüvende bizlerle birlikte okuyan, mezun olan, hayata başlayan, birçok kurumlarda biraz önce Belediye Başkanım anlattı, çok değerli görevler alan değerli mezun arkadaşlarım, hoş geldiniz. Tabi ben burada şanslıyım, niye, hem Ispartalıyım hem İslamköylüyüm. Bu üniversitenin temelini atan büyük deha, Türkiye'ye hizmet vermiş Sayın Cumhurbaşkanımızın köyündenim ve hem de burada okulu bitirmeye vesile olan okulumuzun şu anda Mühendislik Fakültesi'nin 40. yılını kutluyoruz. Ben ortaokula Gülkent Lisesi'nde gitmiştim. Daha sonra Şehit Ali İhsan Kalmaz' la devam ettik. Sonra da tekrar 17. sırada Mühendislik Fakül-

tesi'ni kazanınca tekrar Gülkent Lisesi okuluna Akademi olarak devam ettik. O gün için belki biraz hüzlüydüm yani insan üniversiteye bari başka bir okulda gider şeklinde bir düşüncem vardı ama daha sonradan mutlu olduk. Niye bizim o gün için biraz önce Sayın Belediye Başkanım da anlatmıştı, uçan Profesörler, uçan hocalarımız dediğimiz çok kıymetli hocalarımız dışarıdan gelen hocalarımız, bizim o dönemi arkadaşlarımıza çok değerler kattılar. Çok güzel şeyler verdiler ve o dönemlerde yetişen öğrenci arkadaşlarımız her ne kadar şu andaki gibi 24 saat hocalarımız yanında

değilse de araştırmacı, geliştirmeci ve bir şeyler katan arkadaşlar olarak bu ülkenin ekonomisinde şu anda birçok görevler aldılar. Tabi o zamanlar biraz önce söyledik gene rahmetli büyüğümüz Demirel bu arazi alındığında yola geleceğin Isparta Üniversitesi yazdırmıştı. Ben gencim tabi o zaman 19-20 yaş yazıyı okurdum geliş-geçişlerde ya derdim geleceğin Isparta Üniversitesi yani mümkün mü? Zor bir iş herhalde ileri uça bir şeyler düşündü. Ama bugün 88 bin öğrenciyle üniversitemize geldiğimizi düşündüğümüzde gerçekten hayal etmenin, ileriye düşünmenin, ileriye görmenin ne büyüklük olduğunu şu anda yaşıyorum. Ben bu okulun üyesi olmaktan, bu okuldan mezun olmaktan, Ispartalı olmaktan mutluluk duyuyorum. Rahmetli Cumhurbaşkanımıza bu büyük ismini verdiği için, Isparta ekonomisine ve Ispartamız için üniversite Isparta'sız olamaz, Isparta üniversitesiz olamaz tezini savunuyorum. İnşallah daha ileriye gidecektir. Daha güzel günleri Isparta'mıza yaşatacaktır. Ben buraya katılan mezun arkadaşlarımıza hoş geldiniz diyorum. Teşekkür ediyorum, sağ olun var olun.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Teşekkür ederiz Metin Bey. Evet arkadaşlarımız Yusuf Güneş Bey.

Yusuf Güneş:

Sayın okul yöneticileri, Sevgili Belediye Başkanım, değerli hocalarım. Beraber 21 Şubat 1977 pazartesi günü meslek hayatımızın bu yürüyüşümüzün başlangı-

cında birlikte başladığımız arkadaşlar ve 761038 numaralı öğrenci olarak başladım. Anılarımız o kadar çok ki, Celalettin kardeşim Gülkent Ortaokulu'nun başlayan yolculuğu her yıl kademe kademe diğer katlara yayılmasını izah etti. 160 kişi ile başlayan bu serüven bugün 86 bin öğrencisi ve 4 bine yakın personeliyle koca bir çınar olmuş. Bu çınarın başlangıcındaki ilk damlalar olarak içerisinde bulunmaktan son derece mutlu olduğumu burada ifade etmek istiyorum. Sonuç itibari ile bizleri buraya davet ettiğiniz için ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Beni dönemimden bilen arkadaşlarım bilir, ben okul zamanında oldukça faal bir öğrenciydim. Okul orkestrası kurmamız gerekiyordu. Allah selamet versin, Nadir Hocamıza rica ettik. Çünkü o zaman biz geldiğimizde bir konuda şanssız bir konuda şanslıydık.

Şansımız şuydu, Kasım ayına geldiğinizde Türkiye'de o zaman tercihten dolayı, o zaman üniversite sınavlarında yerleşmiyordunuz elinde yüksek puanlar olan arkadaşlardık biz yıldız akademisi de o zaman Türkiye'de 6 akademi, 2 bölümden 12 bölüm açılmıştı. Bu 12 bölümü tercih ediyorduk 1'den 12'ye kadar. O tercihlerle bizim nasibimize de burası düşmüştü. O yönden şanslıydık. Türkiye'nin çalkantılı olduğu dönemde Türkiye'de kapanmayan tek okulduk. Bir Ispartalı hayırseverin bahsettiği her hafta sonu Türkiye'nin konusunda sayılı öğretim görevlilerini havalanından alır, Isparta'ya getirirdi. Hamdi Topkaya gibi bir hidrolik dehası hocadan hidrolik öğrendik. Ali Doğan hocamız o zaman Amerika'dan yeni dönmüşlerdi. Yapı malzemesi dersimizle başlamıştı. Aytaç Merdol gibi Türkiye'de ilk betonarmeyi bilgisayarda kullanmayı başlayan bir hocadan ders aldık. İsmi burada yâd etmeden geçemeyeceğim rahmetli hocalarımızı burada anıyorum. Gerçekten çok iyi yetiştik. Ve o dönemde biz önümüzde başka öğrenci olmadığı ve ilk öğrenciler olduğumuz için lise talebeleri gibiydik. Bir üniversite öğrencisi nasıl olur hakikaten bilmiyorduk. Dolayısıyla birbirimizle ilişkilerimiz de o derece gidiyordu. Okulda da akademi olması sebebiyle kültür kolları kurmaya başlamıştı işte o zaman biz de müzik kulübüne verdiler başka arkadaşlar kütüphanecilik koluna verdiler. Bunu hayata geçirmek için Nadir Hocamıza çok baskı yapıyorduk. Güzel iyi bir orkestramız vardı. O zaman Isparta bilenler bilirler okul orkestrası birçok düğünlerini yapmıştır. Çok iyi bir voleybol takımımız vardı. Yani anılar derken ben sosyal kültürel anılardan da bahsetmek istiyorum. O zaman Isparta'da Eğitim Enstitüsü de vardı. Ben Mustafa Hazar kaptanı pasör kadife parmaklarından çıkan paslarla Can Üncü kardeşimin smaçlarını burada söylemeden geçmek istemiyorum. Ben aramızdan ahirete ilk intikal eden Ercüment

takım kalecisi olduğu günü burada yad etmek istiyorum. Denizli'de şampiyona kupa getiren voleybol takımımızın, basket takımımızın çabalarını emeklerini eğer halen gidiyorsa okulumuzun burada birbirimize o kupalar duruyorsa bilemiyorum onlar bizim buradaki hatıralarımız buraya bıraktığımız izler olarak düşünüyorum. Sonuç itibari ile kader bizi öyle noktalara getirdi ki Türkiye'nin birçok yerine hepimiz dağıldık. Bizim o dönemde okulların kapalı olması nedeniyle aldığımız eğitim neticesinde bizim dönemimizde akademi sırasında yetişen arkadaşlarımızın birçoğu gerek devlet kademelerinde gerek özel sektörde çok iyi yerlere geldiler, halen devlet kademelerinde önemli görevde bulunan 76, 77, 78, 79 ve 80 yılı mezunu arkadaşlarımızı burada yad etmek istiyorum. Sonuç itibari ile biz dönem dönem toplandık burada. Ama kader sizi öyle yerlere getiriyor ki bundan çok kısa süre önce sayın Yusuf Ziya Günaydın bizim Mimarlık Bilgisi hocamızdır, kendisi o zaman kendisinin de bahsettiği gibi Veysel Bey ile bizim derslerimize katıldı. Ama zaman öyle bir yere getirdi ki bizi, dibimde öğrettiği bir proje ben projeyi almaktan gurur duydum. Statik betonarmesini. Azal kardeşim de o projeyi hayata geçirerek hocamızın projesini hayata kazandırdı ve o orada duruyor. Çok anılarımız var. Kişisel olarak Ali Hocamla alakalı bir anımı anlatarak konuyu kapatmak istiyorum. Ali Hocam derste bir gün yapı malzemesi dersinde beton hazırlanışını anlatıyor. Dedi ki çocuklar beton hazırlanırken yağmur yağacağını öğrendiniz. Ne yaparsınız? Herkes bir şeyler söylüyor. Biz de o zaman talebelik de var muziplik de var. Ben söz aldım dedim ki hocam yağmur yağacağını anlarsak betonun suyunu az koyarız yağmur suyuyla tamamlanır. Akademik sorulara akademik cevaplar vermek lazımdır. Sonuç itibari ile Merdan hocamın bahsettiği katlardaki görev konusuyla yine Ali hocamla Melda hocama trafiği aksatmayalım sağdan gidelim sağdan dönelim bir birimize çarpmayalım. Teşekkür ederim, beni dinlediğiniz için.

Prof. Dr. Celalettin Başyigit:

Sayın Rektörümüzün, Sn. Dekanımızın biz mezunlar için gördüğümüz gibi jestleri var. 76 girişli arkadaşlarımızın anısına, bugün plaket dağıtacaklar ayrıca yine 25 yılını doldurmuş akademik ve idari personele plaket takdimi var. Programı burada kapatmak istiyorum, hepinize teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum.

Okutman Neşe Okur (Sunuş):

Değerli konuklar, şimdi Mühendislik Fakültesi'nin, ilk mezunlarına Gönen Meslek Yüksek Okulu'nca hazırlanan plaket ve gül seti takdim edilecek, kendilerini sahneye davet ediyoruz. 1976 girişli Mühendislik Fakültesi'nin ilk mezunlarını sahneye davet ediyoruz. Aynı zamanda aramızdalarsa 77-78 girişlileride bekliyoruz, kendilerine plaketlerini takdim etmek üzere, Isparta Belediye Başkanı Sayın Yusuf Ziya Günay-

dın ve Üniversitemiz Rektörü, Prof. Dr. Sayın İlker Hüseyin Çarıkçı'yı sahneye davet ediyoruz. Üniversitemiz eski Rektörü Prof. Dr. Sayın Lütfü Çakmakçı ve değerli Rektör Yardımcılarımız da bizlere destek olursa mutlu oluruz. Değerli konuklar, şimdi fakültenin ilk mezunlarından İnşaat Mühendisi Sayın Yusuf Güneş, Sayın Belediye Başkanı, Sayın Rektör ve Sayın Mühendislik Fakültesi Dekanı'na hediye takdim etmek isterler, kendilerini sahneye davet ediyoruz ve programda son bölüme geliyoruz. Mühendislik Fakültesi'nin bir dönem mensubu olmuş ya da halen mensubu olmaya devam eden meslekte 25 yılını doldurmuş, akademik ve idari personele plaketleri takdim edilecek, Prof. Dr. Ali Doğan, Prof. Dr. Erol Keskin, Prof. Dr. Celalettin Başyigit, Prof. Dr. Mehmet Saltan, Prof. Dr. Mesut Çimen, Prof. Dr. Fuat Demir, Prof. Dr. Adnan Kuyucular, Doç. Dr. Veysel Gürdal, Yrd. Doç. Dr. Mustafa Türkmen, Yrd. Doç. Dr. Hüsnü Demirpençe, Yrd. Doç. Dr. Şengül Figen Kalyoncuoğlu, Yrd. Doç. Dr. Fahri Birinci, Öğrt. Gör. Emine Eryürek, Öğrt. Gör. Yalçın Eryürek, Hamdi Örmeci, Süleyman Gülbol, Hakan Başköylü, Öğrt. Gör. Abdullah Selek; kendilerini sahneye davet ediyoruz.

İsmi okuduğum misafirlerimizi sahneye davet ediyorum, Prof. Dr. Remzi Varol, Prof. Dr. İsmail Hakkı Akçay, Prof. Dr. Ramazan Kayacan, Prof. Dr. Mustafa Nuri Bayhan, Prof. Dr. Mehmet Cengiz Kayacan, Prof. Dr. Osman İpek, Prof. Dr. Ali Bolat Türk, Prof. Dr. Ertuğrul Durak, Prof. Dr. Fevzi Bedir, Prof. Dr. Reşat Selbaş, Prof. Dr. Ali Kemal Yakut, Prof. Dr. Abdullah Özsoy, Prof. Dr. Hüseyin Şalvarlı, Doç. Dr. Mustafa Reşit Usal, Doç. Dr. Melek Usal, Doç. Dr. İbrahim Üçgül, Doç. Dr. Gültekin Özdemir, Doç. Dr. Ümrani Yiğit Esendemir, Yrd. Doç. Dr. Şevki Yılmaz Güven, Yrd. Doç. Dr. Necati Ulusoy, Yrd. Doç. Dr. Kamil Delikanlı, Yrd. Doç. Dr. Ramazan Selver, Yrd. Doç. Dr. Ahmet Özsoy,

Öğrt. Gör. Ahmet Türeyen ve Erol Ünal. Sayın Belediye Başkanı'nı kendilerine plaketlerini vermek üzere sahneye davet ediyoruz, meslekte 25 yılını dolduran personelimize plaket takdimi devam ediyor. Prof. Dr. Aziz Ertunç hocamızı davet ediyorum, Prof. Dr. Ergün Türker, Prof. Dr. Ali Bilgin, Prof. Dr. Mustafa Kuşçu, Prof. Dr. Mahmut Mutlutürk, Prof. Dr. Fuzuli Yağmurlu, Prof. Dr. Ayşen Davraz, Doç. Dr. Kamil Yılmaz, Yrd. Doç. Dr. Ali Yalçın, Yrd. Doç. Dr. Oya Cengiz, Prof. Dr. Emin Cafer Çilek, Prof. Dr. Raşit Altındal, Doç. Dr. Züheyl Kamacı, Dr. Afet Tuncay, Prof. Dr. Lütfü Çakmakçı'yı sahneye davet ediyoruz. Plaketlerini almak üzere Prof. Dr. Nuri Özek, Prof. Dr. Gülören Özkan Alsanca, Prof. Dr. Hakan Aktaş, Yrd. Doç. Dr. Lütfullah Albayrak, İsmail Karakuyu, Öğrt. Gör. Mehmet Kansız, Okutman Nergis Akgün yerine Gökçen Akgün Özka, Okutman Birsan Demiral, Okutman Fahriye Güven, Okutman Hamdi Turgut, Okutman Fevzi Yılmaz, Okutman Mevlüt Soydan, Okutman İbrahim Karpuzcu, Okutman Cemal Çuhadar, Okutman Erdoğan Tokgözlü, Okutman Abdullah Tanyolaç, Okutman Hasan Hüseyin Birgül'ü sahneye davet ediyoruz, plaketleri teslim etmek üzere Sayın Ali Doğan ve Prof. Dr. Mustafa Merdan'ı sahneye davet ediyoruz. Sayın Hasan Tatlı, Sayın Hüsniye Gökçe, Sayın Suat Cingöz, Sayın Şahin Karabulut, Sayın Kadir Karabulut, Sayın Nesrin Erdal, Sayın İhsan Ayan, Sayın Ayfer Can, Sayın Mehmet Çakır, Sayın Hüseyin Demir Alay, Sayın Ethem Has, Sayın Sema Aksoy, Sayın Hüseyin Bolat, Sayın Halis Bingöl, Sayın Cennet Menci, Sayın Eyüp Helvacı, Sayın Adem Yavuz, Sayın Turgay Toy, Sayın Mustafa Üzümcü, Sayın Ramazan Özdemir, Sayın Mehmet Çoban, Sayın Abbas Arık, Sayın Fikret Çetinkaya, Sayın Alaaddin Kaplantepe.

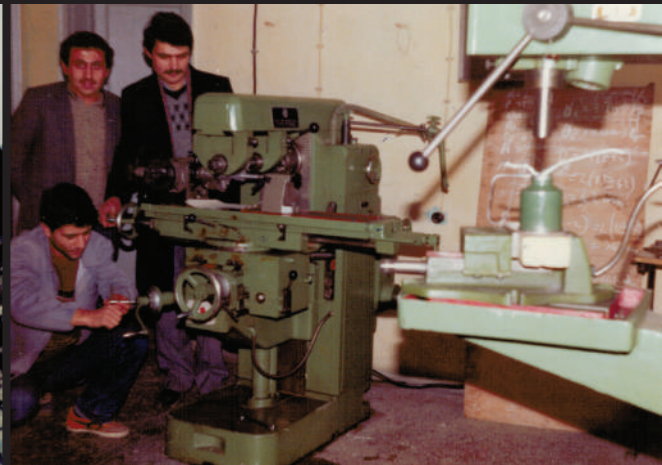

NSAAT
BOLIMU
1976-1977

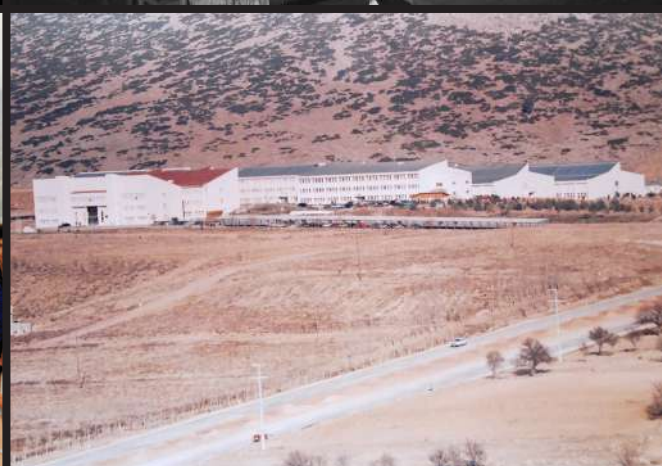
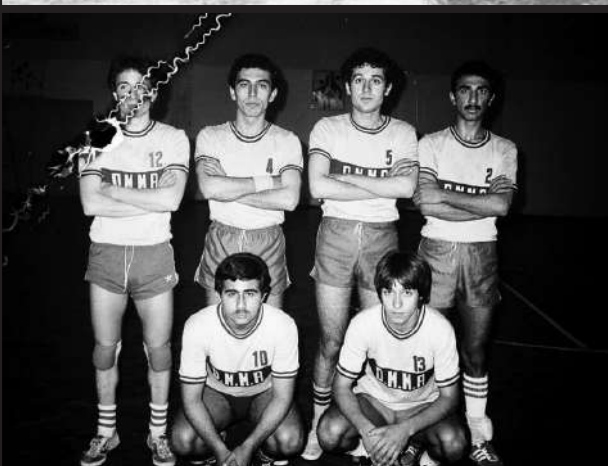
Muhsin Doğan, Zeliha Çover, Serpil Serim,
Sakir Biri, Mustafa Celik, Ali Sirin, Murat
Aydemir, Gulden Akman, Cengiz Ayazkulu,
Mehmet Cetin, Tayfun Goren, Huseyin Schube,
Ayta Ceylan, Cokkun Yildirim, Ethal Cansol,
Cengiz Basildil, Serapettin Camurcu, Yildiz
Tornel, Nihal Ayaz, Kemal Torun.

Nostalji

15.11.2016

"Anı Defterine", ilk yazmanın
mutluluğu içinde; 40 yıldır zevkle, heyecanlı
keyifle "ders verme", konusunda yardımcı
olduğum Mühendislik Fak. nın bu gününde
ilgili herkesi kutluyorum.

1976 yılında; öğrencilerden oluşan
TSU konusu çalışmalarını ile 1980 yılından
itibaren "İş Hukuku" dalındaki çalışma-
larını keyifle hatırladım.

Özellikle ilk mezun öğrencilerimi -kanı-
yer yapmış ... Rektör adayı ... Rektör Yrd.
öğrencilerimi görmek mutluluğumuz mutluluk
kattı.

Bize bu günü yaşatan herkese sergi-
lenmi iştiriyar, özlemiden öpüyorum.

Av. Gelin Aköz

15.11.2016

Ben önce 1985 yılı şubat sonunda Mühendislik Fakültesi'nde çalışmaya başladım ve çok güzel anılarla dolu 3,5 yılın geçti. Daha sonra 1988 Ağustos ayında Cukurova Üniversitesi'ne profesör olarak tayin oldum. 1999-2005 yılları arasında dekan olarak tekrar İsparta'ya geldim ve sevgili dostlarımla yeniden bir araya geldik. Yaşamımda İsparta Mühendislik Fakültesi'nin çok özel ve güzel yeri vardır. Ben dekanken Mühendislik-Mimarlık Fakültesi vardı... Toplam 9,5 yıl ne çabuk geçiverdi. Sizleri hatırlarken her zaman yüzüm-den gülümsemeler geçer. Birçoğunuz sizi teşviklerimden bahsediyorsunuz ve bu beni çok mutlu ediyor, hepimizi çok sevdiğorum. Saygı ve sevgilerimle,

Prof. Dr. Aziz Ertuğ

15.11.2016

1985 yılından bugüne değin önce Akdeniz Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Jeolojî Mühendisliği Bölümünde Yard. Doç. Dr. Olarak çalışmaya başladım. 1992 yılında Süleyman Demirel Üniversitesinin kurulmasıyla SDÜ Müh. Mim. Fak. Jeolojî Mühendisliğinde Doç. ve Prof. Olarak göreve devam ettim.

Üniversite senatosu, Fakülte Kurulu, Fakülte Yönetim Kurullarında yıllarca görev aldım. Birlerce öğrencinin Mühendis olarak yetişmesinde emeklerim oldu. Ülkem ve Uluslararası hizmet etmenden onur duyduğum T.C. Devletinin vermiş olduğu onurlarla Süleyman Demirel Üniv. ve Müh. Fakültesi'ne bugünlere geldim. Bu üniversitemin mensubu olarak Isparta'da olmaktan çok mutluluk duyuyorum.

Gecmişten bugüne hizmeti geçenlere sonsuz teşekkürler. Nice 40 yıllara erişme dileğiyle

Prof. Dr. Mustafa Kısıcı

11. Kısıcı

40. yılımızı kutluyorum.
 1978 yılında İnşaat II lerin
 yapı tasarımı dersine girmiştin
 o zaman Akademiydi
 2002 yıllarında mimarlık bölümü-
 nün bitme projelerin girmiştin
 o zamanda mimarlık mühendislik
 fakültesi idi. Anlarım şoktur
 S.D.Ü ile ben 40 yıllık dostum.
 dost kalacağım. 15.11.2016

Yusu/ Biya Güneşdin
 Isparta Bel. Baş.

802058 no.lu Makina Müh. Öğrencisi
 olarak başladığım akademik hayatımı
 şu an öğretim üyesi olarak devam ettiri-
 yorum. Adını taşımağım her zaman
 onur duyduğum bu üniversite'nin ve
 Müh. Fak. nin daha nice yıllar başarılarla
 ve mutluluklara inşaa admasını istiyorum.

Doç. Dr. M. Kasit USAL

40 yıl dile kolay bir süreçtir
Acısı ile tatlısı ile bugünlere
ulaşmanın huzurunu yaşıyoruz.
Mühendislik fakültesi Üniversite
bizim nirengi noktasıdır. Bu
nedenle Üniversitemizin kuruluş
aşamısında büyük yükümlük
sahibi bidir. Kati verenlere ve
Tüm Akademik ve İdari Personel
Burada Öğrenci Olma onurunu
taşayan öğrencilerimizi kutluyor
daha nice saflıklı ve huzurlu
yıllar diliyorum.

Prof. Dr. M. Lütfi Çekemake
[Signature]

Salı: 15/Kasım/2016

21/Şubat/1977 Pazartesi Günü Gölhisar
Ortaklıklar son iki katında İnşaat ve Makine
Mühendisliği Bölümleri olarak 160 öğrenci
ile başlayan ve Isparta D.U.M. Akademisi'nden
Süleyman Demirel Üniversitesine deviren
Ulus Kurarın ilk öğrencilerinden olmanın vesilesi
ile bu sürenin mensubu olanlardan olma-
dığını.

Diliyorum ki daha uzun yıllar
sürecek olan bu serüven Üniversite-
mizinize Fikri Hür, Vicdani Hür, İrfanı
Hür Mühendisler yetiştirmeye devam
eder.

Başarılar diliyorum.

Yusuf Güvör
761038
Yusuf Güvör

15 Kasım 2016

1979 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi'nde Master yaparken. İsparta D.M.Ü.İ.İ.İ. Part-Time derslere geliyordum.

1980 yılı, Sebati ayında, İsparta D.M.Ü.İ.İ.İ. de görevi başladım. Ardından 37 yıl geçmiştir.

40. yıl kutlaması ile biraraya gelmek, bizi çok mutlu etmiştir.

Daha, nice 40. yıllara, başarılar ile ---

Yrd. Doç. Dr. Serhan Yılmaz Güven
Müh. Müh. Bölümü

1976 yılı girizgahı İnşaat bölümü meşgulu olarak burada bulunmaktan çok mutluyum. Nice nice yıllar diliyorum sağlık, huzur, mutlulukla ---

Bu etkinliği düzenleyen ve emeği geçen herkese çok teşekkürler. Saygılarımla

Zelha Deniz ALTINÖRS (Özer)
İns. Yük. Müh.
Zelha

1976^{yılında} hayatımın en güzel günlerinin
başlangıcı olan okulumda olmaktan çok mutluyum.
Geçen 40 yıl senki bugünkü gibi aklımda
Bu etkinliği düzenleyen arkadaşım Celaleddin
Başyigit ve düzenleme kurula çok çok teşekkür
ederim.

Gülten AKMAN GÖTİN
15.11.2016

1976 girişli mühendistek mezunlar
olarak böyle bir etkinliğin düzenlenmesi
olması bizi çok mutlu etti. Düzenleyen
ve emeği geçen herkese sonsuz teşekkür-
lerimizi sunar, nice seneler dileğiyle tüm
çalışan ve emeklilerimize mutlu yıllar
dilerim, saygılarımı sunarım..

Nur Yıldız TEMEL
Em. İrf. Merh.

İzmir Devlet müh. ve mimarlık Fakültesi olarak başlayan macera sonunda Sn Demirel'in rüyasına uygun olarak üniversiteye dönüştü. Emeli geçenlere teşekkürler.

sn. Demirel ile bir görüşmemizde bizlere: "İzmir'e yapmış olduğum en büyük hizmet bu Akademi'dir," dedi. Şimdi görüyoruz ki çok haklı imiş üniversitenin İzmir'e faydalarını söylemeye gerek yok. İşte bu güzide üniversitenin ilk öğrencisi olmaktan gurur duyuyorum. 40 yıl sonra ise bilgisi geçen, buluştuğun S.D.Ü. yönetimine teşekkürlerimi iletiyorum. 15.11.2016

Ahmet BAZCI
mah. müh.

09.06.1978 yılında asistan olarak
Demiröğren'deki İsparta D.M.M.A. da
işime başladım. 38,5 yıldır burada
aerik tatlı çok günler geçirdim. Ama
olmadık İspartaya ve okulumuza parıldık
ki başka bir yere gitmeye düşünme
medim: Üniversite kurulumunda
ve ondan sonraki yıllarda Müh. Fak.
ile pek çok idari ve akademik görevler
yaptım.

Bu gün 38 yıllık hatıralarımı anı-
lı. Bu gün değerliyen değerli dekanımı
Prof. Dr. S. Temiz ve diğer
hocalarıma saygı tesbihler.

Prof. Dr. Nuri Özal
W. D. Çel.

Zor yıllardı, ama arkadaşlık vardı,
dostluk vardı sevgili ama sevecen
Hoca - talebe ilişkisi vardı.
Yinede güzel yıllardı...

Bu fırsatı yaratan yöneticilere tesbihler
ederim.

40 yıl sonra muhtesem bir okulda
karşılaştık.

Aramızdan zamansız ayrılan arkadaşları-
mıza tanrıdan rahmet dilerim.

Saygılarımla

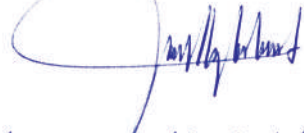
15.11.2016

Mustafa Hacıoğlu
(762004)

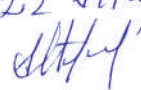

1978 yılında ODTÜ'den gönderilerek
Memleketim olan Isparta'da D.M.M.A.
781062 tulu numarası ile öğrenim hayatım
başladım. 1982 yılında mezun oldum.
Halen Isparta'da oturmaktayım.
Aramızdan ayrılan arkadaşlara Allah'tan
rahmet diliyorum. Devamında Aziz
Altay Dapur'a başlıyorum. 15.11.2016

Bülent GÜLBAG

1976 yılında kayıt yaptırdığımız İDUMA
inşaat bölümüne başladık ve bitirdim. Bugünler
de bizleri davet eden üniversite yönetimine
teşekkür ediyorum. 15.11.2016

Aziz Altay Uğur

842022 nolu Makine Mühendisliği
öğrencisi olarak mezun olduğum
bölümde araştırma görevlisi,
üniversitemizin Teknik Eğitim
ve Teknoloji Fakültelerinde
öğretim üyesi olarak çalışıp
25 yılı doldurmanın mutluluğunu
yaşıyorum. Bu güzel etkinliği
düzenleyen başta mühendislik
fakültesi dekanına ve üniver-
sitemiz Rektörüne saygı ve
hormetlerimi sunarım.

15.10.2016

Doç. Dr. Malek USAL

Malek

781065

Hüsnü ÖZENOĞLU

Bur daaaa - - -

Mühendislik Fakültelerinin
buluşmasına katılanın anısını yazıyo-
rum.

Bu "40 yıl" olarak taçlanan anlamlı günde
nice dostla birlikte olmanın duygusallı-
ğı çok etkileyici!

Köprü başındaki Liseden bazma Üniversitede
1983'ün Mayıs ayında öyküm başladı.

Mühendislik haftalarından, sosyo-kültürel
amaçlı gezilere, okul içi etkinliklerden,
üniversiteler arası organizasyonlara
kazan öğrencilerimin, öğretmen arkadaş-
larımdan ve olmazsa olmaz idari
personelimizin eminde takım kaptanı
olarak sahaya çıktım.

Yüreğimi Fakültemde bırakarak İsparta'dan
ayrılmışım ve Üniversitemde bir ilki gerçek-
leştirerek (Spor Akademisi kurabilme paydası
olabilmek) için Antalya'ya gitmişim.

Yıl 1992 idi, TATYOLAG'ların Attilâ'sı
namı kerdemin benden sonra yıllarca

koşmuştu Isparta S.D.'ü arması ile...

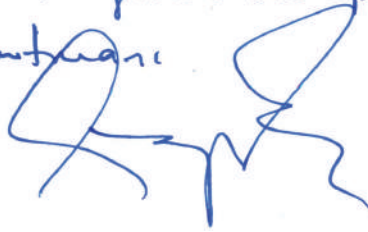
Biz TANYOLUKÇI'lar,
bu 40 yılın 32'sinde bu yuvanın
içerisinde var olduk.

Nerakette bu duygudan pay almamızı
sağlayan her dosta şükranlarımızı
sunuyoruz.

15/Kasım/2016

Salı 14.01

Abdullah TANYOLUKÇI
Beden Eğitimi ve Spor
Öğretmeni

Daha Nice yıllara ...

1970 yılların sonuna doğru Isparta'da
Asılmış bizlerde ilk öğreniler olmuştuk.
Okulumuz Isparta'da ilk açıldığı için yeterince
Kaynak yok, hocalarımız çoğu dışardan geliyor
İşgünlük ders programı ile ders anlatıyorlar.
Yani bir hocamız iki haftada bir geliyor.
Son sonaerak, yardım alacak kimse yok.
Kaynak için anlamızda para toplayıp İstanbul'a
bir arkadaşımızı gönderiyorduk. Kaynak
kitap alıp gelmesi için. Ortak dersleri 100-150
kisi ortaklık sınıflarının 3 tanesinin birleşimine
sinden oluşan derstiklerde görüyor. Eğer
arkalara kalmışsak derisi bile duyamıyorduk.
Hocalarımız bize takdir ettiklerini
söylüyorlar. Araştırmak, daha çok çalışmak
zorundaydık. Bunun mükafatında basanlar
olarak aldığımızı sanıyorum.

Bize emeği geçen Faruk Suner, İhsan Koz,
İskender Humbaracı, Daplan Özpür, Mehmet Çakır
Suat Çakmak hocalarımıza saygı ile selamlıyorum.

15 Kasım 2016

Feyzi Tospınar
Makulü
Amk

1978 girişliyim. Mesuniyet sonrası aynı bölümde Akademik personel olarak devam ederek 33. yılımı tamamladım.

1982 yılında diplomamı almaya geldiğimde İDMMA, Aii Isparta Müh. Fakültesine dönünce iki diploma aldım. Bu benim en önemli anımdır.

Prof. Dr. Remzi VAROL

1977 yılında 771026 nolu inşaat mühendisliğine girdim 1982 yılında mezun oldum 2 dönem Sülâme kardeşime desinler bekledim hocam bizim oralarda yanar bel kardeşizliğim Sülâme 50 tane mi 50 puan olur beni geçtiniz güzel ifadesini kullandı ama iki snar dönemi bekledim Burada kardeşliğin dostluğun en güzelini gördüm en güzel günlerim Ispartada geçti için çok mutluyum 15. 11. 2016

Hülya Sezer Başo
(Hacıahıröğlu)

Isparta'da görev yaptığım Ocak 1981 yılından Ağustos 1996 yılına - 30 yaşımdan 45 yaşına kadar dönemi tekrar göz önüne getirip bazı anılara değinmek beni de mutlu edecektir. Her zaman daha çok iyi yanları ile ailece andığımız güzel günler yaşadık Isparta'da... 1983 yılında evlendiğim eşim Şule ile çocuklarımız Seçil ve Seçkin Isparta'yı ve oradaki dostlarımızı hiç bir zaman unutmayacaklardır.

1973 yılında İTÜ Makina Fakültesi'nden mezun olunca bursiyeri olduğum Sümerbank için İzmir Basma Sanayii Müessesesinde Makina Enerji Mühendisi olarak göreve başlamış olmak beni çok heyecanlandırmış ve mutlu etmişti. Mecburi hizmetimin bitmesine 4 ay kala Milli Eğitim Bakanlığı ve Atom Enerji Komisyonu'nun yurt dışında Lisansüstü çalışmaları yapabilmek için açtığı sınavlardan başarılı sonuçlar elde edince Tekstil Sektöründen akademik hayata doğru ilerlemeye başlamıştım. Rahmetli hocalarım Prof.Dr.Mustafa KÖSEOĞLU ve Prof.Dr.Mustafa GEDİKTAŞ'ın destekleri ve önerileri sonucunda İTÜ Makina Fakültesi kontenjanı sıralamasına göre 1416 Sayılı Yasa doğrultusunda Hassas Cihaz Tekniği alanında Doktora yapmak üzere Şubat 1975'de İngiltere'ye gitmiştim. İngilizce Dil Okulu döneminden sonra Ekim 1975'de Brunel Üniversitesinde Akışkanlar Mekaniği bilim alanında MPhil. çalışmalarına başlamıştım. Bu süreçte kısa dönem askerlik görevimi de tamamlayıp, sonuçta; Temmuz 1980'de Türkiye'ye Makine Mühendisliğinde Doktor ünvanını almış olarak dönmüştüm. İşte bundan sonra idealimdeki gibi bir akademisyen olabilecektiyim gerçeği ile karşı karşıyadım. Çünkü o günün koşullarında ekonomik, toplumsal ve siyasi konularda bir çok belirsizlikler ve sıkıntılar vardı. Ülkeme dönmeden önce hocalarımın da onayını alarak İzmir Ege Üniversitesine katılmayı planlamıştım. Hatta dönüşümü takip eden ilk günde Mühendislik Fakültesi Dekanlığınca Ege Üniversitesine istek yazısı ve ekleri MEB'na iletilmişti. Fakat 12 Eylül 1980 darbesi ve sonrasında gelişmeler planlarımızı değiştirmişti. Yurt dışından dönmüş ve görev bekleyen 18 Doktoralı arkadaş MEB Talim ve Terbiye Dairesinde memur aday adayı olarak görevlendirilmişti. Kontrol biz-

de değildi artık.. Bakanlıktaki pencereden dışarıyı gözlemlerken Gül Turizme ait Isparta-Ankara arasında çalışan otobüsleri de gördüğümüz olurdu.. Her ne kadar rahmetli Cumhurbaşkanımız sayesinde de Isparta bölgesi hakkında bilgimiz olsa bile Isparta o güne kadar ziyaret ettiğim bir şehir değildi. 1980 yılının sonuna doğru bizim grubumuza ilk tayin emri gelmişti. O görevli de bendim. Görev yerim (istekte bulunan 11 yükseköğretim kurumları arasında Ege, Orta Doğu Teknik, Boğaziçi Üniversiteleri olmasına rağmen) Isparta Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi olarak belirlenmişti.. Şüphesiz benim için büyük bir sürprizdi..Arkadaşlarım da Gül Turizm diye bana takılmadan yapamıyorlardı... Biraz hayal kırıklığı birazda şaşkınlık içinde Ocak 1981'de Isparta DMMA Müh.Fak.Makina Müh.Bölümünde Asistan Doktor olarak göreve başladım. Bir Akademi, iki bölümü (İnşaat ve Makina) var. Binası bir ortaokuldan geçici olarak alınmış ve kadrolu eleman sayısı yeterli olmadığından genelde İstanbul, Ankara ve İzmir'den ders başına ücretli olarak gelen öğretim elemanları ile öğretimini sürdüren bir yükseköğretim kurumu... Kadrolu asistanlar dışarıdan gelen öğretim elemanlarına yeri geldiğinde hafta sonlarında bile yardımcı olmaktaydı.. Günün erken saatlerinden geç saatlerine kadar çalışmalar devam etmekteydi. Bu arada Akademi Başkanlığınca verilen görevleri yaparken asistanlara çok iş düşmekteydi.. Bir yandan laboratuvarların kurulması ve deney aparatlarının çoğaltılması; öte yandan matbaa ve kütüphanenin yapılandırılması çalışmalarına hız verilmesi beni ve diğer asistan arkadaşlarımı fazlasıyla heyecanlandırıyordu.Akademimiz 1982 yılında 2547 Sayılı yasa gereği Akdeniz Üniversitesi'ne Isparta Mühendislik Fakültesi olarak bağlanınca Fakülte kendi olanaklarını çoğaltmayı hızlandırmıştı. Yeni bölümler açıldıkça Fakülteye katılan eleman dolayısıyla öğrenci sayısı artmıştı.1982 yılında Yardımcı Doçent ünvanı ile bir yandan Dekan Yardımcılığı ve Mak. Müh.Bölüm Başkanlığı gibi idari görevleri yürütürken öte yandan öğretim görevlisi olarak atanan asistan arkadaşlarımız ile birlikte ders sorumluluklarımızı yerine getiriyorduk.. Şüphesiz o dönemlerde yeni bir fakülte olmanın ve yeni yapılanmalara giderken karşılaşılan sorunların bazı

olumsuz anıları da olmuştur. Olumlu-olumsuz anılarımızda yer alanları birkaç sayfaya sığdırmak şüphesiz olanak dışıdır. Örneğin, fakülte oluşumunun ilk yıllarında öğrencilerimizin arasında yabancı uyruklular da vardı. Çoğu öğrencimiz gibi bunlar da Akademi döneminden kalan bazı yanlış alışkanlıklara sahipti.. Yani emek vermeden de başarılı nasıl olabilir arayışı içinde olmuşlardı. Benim sorumlusu olduğum Akışkanlar Mekanığı dersinden de, maalesef, başarı yüzdesi çok düşüktü.. Her türlü etik olmayan yöntemlerini engellerken bütün çalışma arkadaşlarımla birlikte bazı sıkıntılar yaşadık şüphesiz.. Hatta bir keresinde kat hizmetlilerinden birinin yaptığı yanlış ortaya çıkarınca bu görevli fakülteden uzaklaştırılmıştı. Başka bir olay ise gene öğrencinin hak etmediği bir notu istemesiyle benim başıma gelmişti. Nedenise boş sayılacak sınav kağıtlarına öğrencinin gereksinim duyduğu geçer puanları isteyenlerin yaklaşımları ile ilgiliydi. Benim özellikle öğretim elemanlığımın ilk yıllarında belki fazla idealist olmamın da etkisiyle ayaklarım pek yere basmıyordu. Doğru olduğuna inandığım ilkelerimden ve kişiliğimden taviz vermem mümkün değildi.. Dürüst ve iyi vatandaş olanın hep yanında olunca diğer yaklaşımlar(ölümle tehdit etseler bile) sorun değildi.. Bu yüzden not istemi amacıyla yaklaşık 1 saat otomobilimde tehdit edilerek tutulmam bile beni doğru bildiğimden caydıramazdı.. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki görevimi yaparken ben haklıyım.. O günlerde anlık düşünenler ve eleştirenler bu günlerde bana fazlasıyla hak veriyorlar.. Bu da anılarımızda olumlu izler bırakıyor tabii...Hele bazı öğrencilerimizin mezuniyetlerinden sonra teşekkür amacıyla bizleri uzaklardan gelerek ziyaret etmeleri ve görüşmeyi sürdürmeleri harika..

Genelde, Isparta Mühendislik Fakültesinin gelişme dönemlerinde öğrencim olan ve bizzat üniversiteye katılmalarına ve yurt dışında doktora yapmalarına vesile olduğum elemanlar için de gurur duyuyorum. Bu kardeşlerimden çoğu bugün profesörlük mertebelerinde, çoğunlukla SDÜ'de, başarılı bir şekilde görev yapmaktalar.. Bu arada, çok iyi bir insan , araştırma görevlisi , akademisyen ve doktora öğrencim olan rahmetli Salih Fişek'i anmadan geçemeyeceğim. Doktorasını bi-

tirmek üzere iken aramızdan ayrılmış olmasının üzüntüsünü halen yaşıyorum.

Isparta Mühendislik Fakültesinin kadro ve fiziki mekanlar açısından gelişiminde ve önemli alanlarda kentin üniversite kenti haline gelmesinde emeği olan başta rahmetli Şevket DEMİREL olmak üzere Isparta Yükseköğretim Vakfı üyelerini ve diğer ilgilileri unutmamak gerekiyor.. Birlikte verdiğimiz çabaların(geleneksel mühendislik haftalarının düzenlenmesi ve fakülte laboratuvarlarına çevredeki kamu ve özel kurumlardan hibe yoluyla temin edilen araçların getirilmesi) 1993 yılında Süleyman Demirel Üniversitesinin kurulmasına ve bu günkü seviyeye gelişine vesile olduğu gelecekte anılacaktır.

Akademi dönemi ile Isparta Mühendislik Fakültesinin başlangıç dönemlerine baktığımızda yaşadığımız kadrolu eleman sayısı ve fiziki mekan yetersizlikleri sorunlarını günümüz durumuyla karşılaştırdığımızda olumlu yanlar daha çok öne çıkacaktır.

Temmuz 1993'de profesör kadrosuna atanmamdan sonra ,özellikle, 1994-1996 yılları arasında başkanlığını yaptığım bir derneğin çalışmaları sürecinde, başta öğrencilerimin verdikleri destekler sayesinde, gerçekleştirdiğimiz sosyal ve kültürel etkinliklerin Isparta'ya ve üniversiteye olumlu yansımalarını görmek bizleri mutlu etmiştir.

Ağustos 1996'da SDÜ'den ayrılıp ADÜ'ye (memleketim Söke'de mühendislik fakültesi kurma çalışmalarını yürütmek üzere) naklen gitmek gerçekten zor olmuştu. Ben, eşim ve çocuklarım için bir burukluk söz konusuydu... Hele dostlarımızın (Üniversite ve şehirden hatırını kıramayacağım birçok kişinin) kararımдан vazgeçmem için uğraşmalarını unutmak mümkün değil..Sonuçta anladık ki Isparta'nın gönlümüzdeki yeri güzel duygularla doludur ve ilk sıradadır. Rahmetli olmuş ve yaşayan bütün dostlarımızı saygı ve sevgiyle anarken, yüksek öğrenim yapmak isteyen gençlerimize SDÜ'de okumayı önermemiz daima devam edecektir. Nice yıllara....

Hüseyin ŞALVARLI

SDÜ Camii-Tarihi Notlar

Akdeniz Üniversitesi Isparta Mühendislik Fakültesi-SDÜ yolculuğu, Gülkent Ortaokulu'ndan Çünür Kampüsüne taşınmasıyla başlar. Sonra Rektörlük binası olacak Dekanlık binası ve birkaç bina vardır. Toprak yolların bulunduğu kampüste otobüs durağı dahi yoktur. Herkes bir ucundan tutarak bu fakültede bir üniversite görüntüsü hayal etmektedir. 1980'li yılların sonudur, Üniversite hayali gerçek olma yolundadır. İnşaat Mühendisliği Bölümü Arş. Gör. Fahri Birinci'nin hazırladığı otobüs durağı ve sıra bariyerleri Fak. Sek. A. Tevfik Köse tarafından birkaç gün içinde yaptırılır. Köse, çevre düzenlemesi ve ağaçlandırma için gece gündüz çalışmaktadır (Şimdiki Batı Yerleşkesi). 1991'de kurulan, hızla büyüyen ve nüfusu artan Üniversitede 1990'lı yılların ortalarında artık yüzlerce çalışan olmuştur. Her Cuma günü namaz için yol kenarlarından Çünür'e yürüyen büyük kalabalıklar görülmektedir. Bir araç bulabilenler ise şehre doğru, daha uzaklara gitmektedir. Kampüste bir cami yoktur.

Kurucu Rektör Prof. Dr. Hasan Gürbüz, Prof. Aytaç Mertol'u İnşaat Mühendisliği Bölümüne alır. Rektörlükte kendisine bir oda tahsis edip tüm çizim ve proje yapma imkanlarını sunar. Hesaplama ve proje çizimleri tamamlanır. Ancak cami yapmak için Rektörlüğün kullanabileceği bir bütçe yoktur. Caminin şimdi bulunduğu yerde yapılmasına ileride Doğu Yerleşkesi olabileceği, yola yakın olup sivil halkın da yararlanabilmesi ve kampus içinde olmadığı görüntüsü vermesi amaçlanarak karar verilmiştir. O tarihlerde kampüslerde cami yapmak siyasi nedenlerle çok kolay eleştirilen ve eleştirenlere puan aldırıcı bir olgudur. Alt katı sosyal alanlardan oluşan kubbeli ve minareli cami inşaatına başlanmış ancak hızlı bir ilerleme sağlanamamaktadır.

Sürekli ve kayda değer bir destek için Üniversite çalışanlarının maaşlarından kendi diledikleri miktarda kesinti yapılması bir çare olarak düşünülür. Arş. Gör. Fahri Birinci ve Ali Fincanoğlu (Tıp Fakültesi Dekanı'nın damadıdır ve randevu iki günde alınmıştır) konuyu Rektör Prof. Dr. Hasan Gürbüz'e anlatırlar. Rektör, maaştan kesintinin resmen yapılamayacağını, ancak kendilerinin yapabileceğini ve destek olabileceğini belirtir. Bunun üzerine tüm üniversite çalışanlarının listeleri çıkarılıp 1348 kişiye bir yazı yazılıp posta yoluyla gönderilmesi planlanır. Ancak kırtasiye ve posta bedelinin karşılanması zordur. Sonuçta birimlerden görevli kişiler belirlenerek yüz yüze görüşme yapılması yoluna gidilir. Kişilerin uygun gördüğü bağış tutarları ile kesilip ilgili birim görevlilerine teslim edilir. Görevlilerce de cami derneğine makbuz karşılığında verilir. 1995 yılı Nisan ayında başlayan bu yardımlar Rektör'ün rahmetli olduğu yılın (01 Mart 1996-Cuma günü, Atabey-Eğirdir yolu) Temmuz ayına kadar devam eder. Mühendislik Fakültesi İnşaat, Makine ve Jeoloji Bölümlerinden 1995 yılında 17 130 000 TL ve 1996 yılında 26 170 000 TL olmak üzere toplam 43 300 000 TL bağış toplanmış, Temmuz 1996'dan sonra yönetim değişimi nedeniyle buna son verilmiştir. Hazırlanan kubbeli ve minareli projesi bulunan ve bu projeye göre ilk katı yapılan cami hizmete açılınca devamının yapılması önemini kaybetmiştir. O yıllardaki siyasi gelişmelerin de yardımıyla devamı yapılmamıştır. 2016 Yılında hizmette bulunan SDÜ Camii böylece sadece çatısı ile güdük bir mimari ile hizmet vermeye devam etmektedir.

Yrd. Doç. Dr. Fahri BİRİNCİ
19 Mayıs Üniversitesi

Mühendislik Fakültesi 40. Yıl Etkinliği İlk Mezunlar Buluşması

ilham veren üniversite

Elinizde bulunan bu doküman hem toplantıda yaşananları hatırlatacak hem de bizden sonra benzer toplantıları yapacaklara yardımcı olacaktır. Kitabı incelediğinizde de göreceğiniz gibi, konuşmaları neredeyse doğrudan kitaba yansıttık. Böylece yazıları okuyanların, sanki o gün toplantıdaymış gibi hissetmelerini sağlamayı düşündük. Ayrıca, o gün açtığımız anı kitabına yazılanlar ile katılamayıp bize e-mail gönderenlerin yazdıklarına yer verilmiştir. Son olarak da hem o gün çekilen hem de eski mezunlarımızın bizimle paylaştığı resimler eklenmiştir.

Bu kitabı hem toplantımıza katılan ve katılamayan ilk mezunlarımız ile emekli ve çalışan personelimize göndereceğiz hem de Fakülte ve Üniversite arşivinde saklayacağız. Dijital kopyasını ise Fakülte internet sayfasında paylaşacağız. Süreçte adını sayamayacağım kadar çok çalışma arkadaşım ve öğrencimiz katkıda bulundu. Kendilerine ayrı ayrı teşekkür ederim.

Prof. Dr. Serdal TERZİ

(Süleyman Demirel Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Dekanı)

**SÜLEYMAN
DEMİREL
ÜNİVERSİTESİ**

Süleyman Demirel Üniversitesi **Kurumsal İletişim Merkezi** / Kasım 2017

www.sdu.edu.tr

[sduniversitesi](https://www.facebook.com/sduniversitesi)

[@sd_universitesi](https://twitter.com/sd_universitesi)

ISBN: 978-605-9454-13-1